

.....

Τους ακούτε απ' το παράθυρό σας εκεί στις
Αλυκές Ποταμού αξιότιμη κυρία περιφερειάρχη
Ιονίων Νήσων;

Δεν πέθαναν, φωνάζουν!

Ακούτε τις φωνές τους απ' το Λαζαρέτο που
ατενίζετε απ' το γραφείο σας κάθε μέρα;

Αυτοί οι 112 εξακριβωμένα εκτελεσμένοι άντρες
της περιόδου 1946-1949 είναι ο αγέρας που
σφυρίζοντας μερικές φορές βαράει για τα καλά
και διαπερνάει την πόρτα σας!

Αγέρας εγίνανε!

Η ψυχή του λαού είναι!

Αγέρινη και μοσχοβολισμένη!

Ο εικοσάχρονος Γιάννης Μαρτζούκος κι όλοι οι
άλλοι απ' όλη την Ελλάδα μας, Επτανήσιοι και
άλλοι Έλληνες. Οι γνωστοί και οι άγνωστοι,
αφού οι μαρτυρίες βεβαιώνουν ότι κι άλλοι
πολλοί, πέρα απ' τους 112 βεβαιωμένα
εκτελεσμένους που τ' όνομά τους είναι

γραμμένο σε ισάριθμους σταυρούς, σ' αυτό το νησάκι εκείνα τα χρόνια έχασαν τη ζωή τους.

Δεν ακούτε τίποτα, ε;

Ούτε τον Εθνικό Ύμνο που έψαλλαν εκεί την Κατοχή οι πόσοι και πόσοι κομμουνιστές και άλλοι από κάθε παράταξη αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης με Ιταλούς μελανοχίτωνες του Μουσολίνι να τους σημαδεύουν;

Ούτε καν τους μαθητές της Ζακύνθου, της Κεφαλονιάς, της Λευκάδας που βασάνιζαν εκεί οι Ιταλοί κρατώντας τους σε άθλιες συνθήκες μαζί με Κερκυραίους ακόμη και μπλεγμένους νωρίτερα στα δίκτυα της ΕΟΝ του Μεταξά που μετά σήκωσαν μαζί με το ΕΑΜ τη δοξασμένη σημαία της Εθνικής Αντίστασης;

Τίποτα;

Μόνο και μόνο επειδή οι περισσότεροι ήταν με το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας;

Μα τι ωτοασπίδες φοράτε;

Τι μαρτύριο όμως κι αυτό, παραδεχόμαστε, υποχρεωτικά ν' αντικρίζετε απ' την πόρτα κι απ'

τα παράθυρα των γραφείων σας κάθε μέρα το
Λαζαρέτο!

Κουράγιο!

Τι κακό και να 'ρχεται κάποιος να σας λέει ότι
θα κάνετε οπωσδήποτε το έργο διάσωσης και
ανάδειξης του Ιστορικού Τόπου Εθνικής
Αντίστασης στο Λαζαρέτο και θα πείτε κι ένα
τραγούδι!

Με μόνο το δικαίωμα της μίας ψήφου που
εκπροσωπούμε και μ' όλον τον οφειλόμενο
σεβασμό πρέπει, συγχωρήστε μας, να σας το
πούμε έτσι: βάλτε το καλά στο μυαλό σας κι
εσείς και η κυρία δήμαρχος Κεντρικής Κέρκυρας
-που άλλα είχε υποσχεθεί στο σωματείο
«Λαζαρέτο» κι άλλα κάνει και δεν ξέρει καν σε
ποιον ανήκει το κυριότητα του Δήμου βάσει
του ν. 4049/2012 Λαζαρέτο- ότι τα οφειλόμενα
έργα στο Λαζαρέτο θα τα κάνετε, επειδή το
οφείλετε! Δεν είμαστε δυο ούτε τρεις ούτε χίλιοι
δεκατρείς μα χιλιάδες πάνω από δεκατρείς
όπως ξέρετε κι είναι κι άλλοι τόσοι κι άλλοι
τόσοι κι άλλοι τόσοι, πιστεύουμε, όσοι το
θέλουμε.

Είναι η πολύχρωμη δημοκρατική Κέρκυρα που
το θέλει.

Επιτροπή από πολίτες ανεξαρτήτου κομματικής
πολιτικής τοποθέτησης χωρίς τις δικές
παρωπίδες θα φτιάξουμε, αν χρειαστεί, για να
σας ελέγχουμε επ' αυτού σταθερά!

Δεν το χρωστάτε μόνο στους αποθαμένους, μα
και στους ζωντανούς.

Αντέχετε ν' ακούτε απτόητη τις φωνές τους;

Αυτές που, όπως και οι τουφεκιές των αγγλικών
και αμερικάνικων όπλων σε ελληνικά χέρια στο
Λαζαρέτο, εκεί δίπλα σας, στο χωριό Ποταμός,
όπως και στο λαϊκό προάστιο Γαρίτσα κάτω απ'
τις αποτρόπαιες Φυλακές, δεν άφηναν τον
δημοκρατικό κόσμο της Κέρκυρας να κοιμηθεί.

Από στόμα σε στόμα κι από γενιά σε γενιά.
Έτσι έχουν σωθεί και οι δημοκρατικές
αγρύπνιες και οι κατάρες και το σοκ απ' τα
τουφέκια και το σοκ απ' τις φωνές κι απ' τους
στίχους του Σολωμού για την Ελευθερία.

Νησάκι ιερό, σαν Μεσολόγγι, είναι το Λαζαρέτο!

Τιμή και καμάρι για την Κέρκυρα, τα Επτάνησα,
την Ελλάδα όλη, τον Κόσμο όλο είναι ο
πατριωτισμός τους κι η Λεβεντιά τους!

Όλων ανεξαιρέτως όσοι, ανεξαρτήτως κομματικής προτίμησης, υπέφεραν βάνουσα εκεί επί Κατοχής και όσοι αργότερα ντουφεκίστηκαν τραγουδώντας πάλι τον Εθνικό Ύμνο!

«Όταν έκαναν την πρώτη εκτέλεση, βάλαμε τα χωνιά και φωνάζαμε από τις έξι η ώρα το βράδυ μέχρι το πρωί. Για να αποφύγουν τη φασαρία, άνοιγαν τα κελιά στις τρεις η ώρα τη νύχτα και έπαιρναν τους κρατούμενους», διέσωσε ο παρά τρίχα εκτελεσμένος Σταμάτης Σκούρτης. Ένας απ' τους αρχικά εξακόσιους μελλοθάνατους πολιτικούς κρατούμενους στις φυλακές της Κέρκυρας.

Ο καταγεγραμμένος πρώτος εκτελεσμένος στο Λαζαρέτο, φίλες και φίλοι, ήταν ένας νεαρός κάτω των 25 χρόνων. Ο Πολύβιος Κολοβός. Εκτελέστηκε τον Μάιο του 1947. Τον πήραν από τη φυλακή της Κέρκυρας, δήθεν για μεταγωγή στην Αθήνα όπου η βασίλισσα Φρειδερίκη θα ανακοίνωνε απονομή χάρης!

«Έρχονταν μέσα, έρχονταν στην ακτίνα, και έδειχναν με το χέρι. Αυτό το χέρι, το δάχτυλο το προτεταμένο, ήταν τόσο τρομερό, έφτανε στην

καρδιά όλων, γιατί όλοι μελλοθάνατοι ήμαστε και όλοι περιμέναμε το απόσπασμα», απαθανάτισε ο Σκούρτης. «Η προσπάθειά τους δεν ήταν τόσο να μας εκτελέσουν σωματικά, όσο να μας ταπεινώσουν ηθικά, να μας εκτελέσουν ηθικά. Να μας κάνουν να υπογράψουμε δήλωση. Υποστήριζαν πως ήμαστε τάχα εγκληματίες, αλλά, αν κάναμε δήλωση, όλα ήταν μέλι-γάλα, δεν υπήρχε ούτε ποινή ούτε έγκλημα».

Μια «υπογραφή» αποκήρυξης του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας, του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ, έφτανε!

Για να τους τρομοκρατήσει είχε επιστρατευτεί και ο στρατιωτικός διοικητής Επτανήσου. «Εμείς θα φωνάζουμε, θα μιλάμε και δεν θα μας κλείσετε το στόμα σε καμία περίπτωση, ποτέ», ήταν η απάντησή τους.

Αντηχούν ακόμα οι φωνές...

Από κόκκαλα βγαλμένες Ελλήνων ιερά.

«Χαίρε ω χαίρε Λευτεριά»!

Όπως αντηχούν και τα τραγούδια απ' τις φυλακές.

«Έλεγαν το "Έχε γεια καημένε κόσμε" και μετά όταν έφευγαν, έφευγαν με τον Εθνικό μας Ύμνο, αφού πρώτα τραγουδούσαν του ΕΛΑΣ τα τραγούδια, και έφευγαν, πήγαιναν για εκτέλεση».

Στη χτισμένη το 1836 οκτάγωνη βρετανική φυλακή ήταν 221 θολωτά κελιά διαστάσεων 2Χ3 με στοιβαγμένους τρεις και τέσσερις πολιτικούς κρατούμενους σε καθένα, σύμφωνα με τον αγωνιστή με κερκυραϊκή καταγωγή Δημήτρη Σέρβο. Τα απομονωτήρια ήταν οι «Γολγοθάδες» για την τελευταία νύχτα των μελλοθάνων που τελείωνε στο Λαζαρέτο πριν βγει ο ήλιος ή λίγο μετά.

Σώθηκε και το εξής τραγούδι του 19χρονου Πειραιώτη ΕΠΟΝίτη απ' την Κοκκινιά Κώστα Χριστοφίδη:

*Περαία μου, σ' αφήνω γεια,
μ' αυτές τις ομορφιές σου,
με τις εργατοπούλες σου
και με τις φάμπρικές σου.
Δεν φεύγω για την ξενιτιά,
παράδες ν' αποκτήσω,
θα πάω στο Λαζαρέτο
με το αίμα μου
το δέντρο να ποτίσω.*

Φεύγοντας για εκτέλεση, τις 23 Απριλίου 1948, τους είπε: «Φεύγω κι εγώ και πάω να δώσω το αίμα μου για τη λευτεριά της πατρίδας μας, όπως πήγαν άλλοι πιο μπροστά από μένα. Να είστε υπερήφανοι. Φεύγω σαν άντρας, σαν παλικάρι, και προπαντός ΕΠΟΝίτικα και κοκκινιώτικα». Είχε παραγγείλει να πουν στους γονείς του: «Δεν ήμουν ούτε κιοτής ούτε δείλιασα καθόλου».

Αντηχούσαν και χοροί.

Τελείωναν τα στερνά γράμματά τους και «άρχιζαν και χόρευαν μέσα εκεί, στο κελί», έχει

σωθεί μαρτυρία. Κυρίαρχο τραγούδι αυτό με τον στίχο «Ας έρθει ο Χάρος για να δει με τι παιδιά θα μπλέξει»!

Με τα καλά, τα καλύτερά τους ρούχα πήγαιναν. «Όλοι ντύνονταν με την καλύτερη φορεσιά που είχαν για να πάνε στο τελευταίο τους ταξίδι (...) Όλοι μας θέλαμε να είμαστε ωραίοι. Ο ένας κοιτούσε να είναι ωραιότερος από τον άλλον. Ο καθένας προσπαθούσε όχι να μιμηθεί, αλλά να ξεπεράσει τον προηγούμενο. Ήταν άμιλλα... θανάτου».

Αντηχεί ακόμη και το κροτάλισμα των δολοφονικών όπλων.

Μοναδικό Μνημείο λεβεντιάς των Ανθρώπων που πεθαίνουν όρθιοι για τα ιδανικά τους, για έναν καλύτερο Κόσμο, είναι το τείχος των εκτελέσεων στο Λαζαρέτο. Είναι το μόνο που σώζεται αυτούσιο στην Ελλάδα από εκείνη την εποχή.

Πρώτα-πρώτα ετραγουδούσαν:

*Απόψε θα πλαγιάσουμε
σε δροσερό χορτάρι,
θα πάρει και θα δώσει*

το γλέντι μας, παιδιά.
Εμπρός, μη χάνουμε καιρό
κι ας βγούμε αράδα αράδα,
Ελλάδα μας, Ελλάδα, αστέρι τ' ουρανού,
Ελλάδα μας, Ελλάδα,
δεν βγαίνεις απ' το νου.
Η αγάπη θέλει φίλημα
κι ο πόλεμος τραγούδια,
στην κεφαλή λουλούδια
και δόξα στην καρδιά.
Εμπρός, μη χάνουμε καιρό
κι ας βγούμε αράδα αράδα.

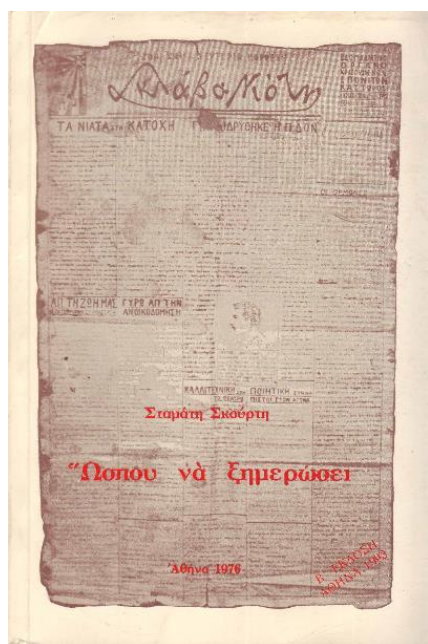
«Οι λεβέντες, τα κλεφτόπουλα στην περίοδο της τουρκοκρατίας γλεντούσαν, τραγουδούσαν και χόρευαν. Έτσι κάναμε κι εμείς. Τραγουδούσαμε, χορεύαμε και περιμέναμε το απόσπασμα. Θα πεθάνεις, αλλά η ζωή είναι αυτό που ζεις. Να ζήσεις λοιπόν και να πεθάνεις σαν άνθρωπος, όχι σαν κιοτής, αυτή ήταν η διαφορά και η λεβεντιά μας».

Τραγούδια και χορούς, μαζί με τον βαθύ πόνο, διέσωσε ο Σκούρτης: «Μετά την εκτέλεση εμείς, την άλλη μέρα το πρωί, βγαίναμε στο προαύλιο όλοι μαζί. Εκεί λέγαμε το "Πέσατε θύματα" και μετά τραγουδούσαμε και χορεύαμε το ίδιο τραγούδι: "Ας έρθει ο Χάρος για να δει με τι

παιδιά θα μπλέξει", το τραγουδούσαμε κι εμείς, όλοι μαζί, στην ακτίνα».

Ούτε σταματούσαν να φωνάζουν με χωνιά από χαρτόνι ώστε ν' ακουστούν και στην πόλη, όσο πιο μακριά μπορούσαν μέσα στην πόλη της Κέρκυρας. «Όλη τη νύχτα φωνάζαμε με τα χωνιά, κι όταν είσαι μακριά κι ακούς τη φωνή από μελλοθάνατους, όσο να 'ναι, άνθρωπος είσαι και ταράζεσαι. Κι εκείνοι κινητοποιήθηκαν. Κινητοποιήθηκε ο δήμαρχος και ο Ιατρικός Σύλλογος, κινητοποιήθηκαν δηλαδή οι Κερκυραίοι. Πολλοί ζούμε από τους Κερκυραίους, από τον κερκυραϊκό λαό».

Η κατακραυγή του λαού ενωνόταν με τη φωνή τους.

Πρώτη συγκέντρωση θανατοποινιτών και άλλων πολιτικών κρατουμένων της εποχής εκείνης, προς τιμήν των εκτελεσμένων στο Λαζαρέτο, είχε γίνει το 1977 στη μπουάτ «Συντροφιά», σε μια βραδιά όλο μνήμες, με τον Πάνο Τζαβέλλα να τραγουδά αντάρτικα. Ήταν εκεί και ο λογοτέχνης-αγωνιστής Μενέλαος Λουντέμης. Στη φυλακή ένας απ' τους εκτελεσμένους στο Λαζαρέτο είχε αρχίσει να διαβάζει το δικό του διήγημά «Τα πλοία δεν άραξαν», όταν του ανακοίνωσαν ότι του μένουν λίγες ώρες ζωής. Στη σελίδα 114 του βιβλίου άφησε την ιδιόχειρη σημείωση: «Μέχρι εδώ, έρχονται να με πάρουν. Σ' ευχαριστώ Μενελή μου για τη συντροφιά σου...». Στην εκδήλωση εκείνη παρουσιάστηκε το πολύτιμο βιβλίο του θανατοποινίτη Σταμάτη Σκούρτη για τους πολιτικούς κρατούμενους εκείνης της περιόδου στην Κέρκυρα, με τίτλο «Ώσπου να ξημερώσει», που εκδόθηκε το 1976.

Θαρρείς σε σελίδες του πως ο Σκούρτης ιστορούσε και τις έγραφε ο Γιάννης Ρίτσος, που είχε αναφερθεί το 1945 σε ποίημά του στις φυλακές της Κέρκυρας. «Μούδωσε κουράγιο και με παρότρυνε να το γράψω ο ποιητής και

σύντροφος Γιάννης Ρίτσος», εξήγησε ο ίδιος ο Σταμάτης Σκούρτης, ευχαριστώντας τον δημοσίως.

«Έζησα από κοντά τον πυρετό και τις ανθρώπινες στιγμές που προηγήθηκαν 200 εκτελέσεων στο νησάκι Λαζαρέτο», είχε πει στο περιοδικό «Αντί».

Ο Κερκυραίος ποιητής Ιάσων Δεπούντης απέδωσε το έγκλημα με στίχους σαν αυτούς: «Είπανε δικαιοσύνη τις δολοφονίες / τη σφαγή το κάψιμο τις σφαίρες μ' άλλα ονόματα». Οι φωνές σαν «ουρλιαχτό» απ' τον λόφο των φυλακών ήταν «η φωνή του πληγωμένου τ'

αδικημένου η κραυγή», που ζήτησαν «την Ιθάκη / Σαν τον άρτο. Σαν το κρασί. Σαν το σώμα. Σαν το αίμα. Σαν τη θυσία τους».

Πολλά χρόνια μετά, το 2000, θυμόταν σαν τότε ως ένα τραγικό «ηχοθέατρο θανάτου» εκείνες τις φωνές: «Οι φωνές των μελλοθάνατων παλικαριών της αντίστασης» ακούγονταν «νύχτα και μέρα από τα κελιά των φυλακών της Κέρκυρας ζητώντας βοήθεια σωτηρίας από τον κόσμο, όταν ο κόσμος του νησιού ήταν το ίδιο καταδικασμένος να ζει σε εποχή ευτέλειας του ανθρώπου». Ήταν διαχρονικές φωνές, «φωνές πάντα». Φωνές-στήριγμα της αξιοπρέπειας των Κερκυραίων, για να μην λυγίσουν.

«Δημοκρατικέ λαέ της Κέρκυρας, σου μιλούν οι αγωνιστές της Αντίστασης, μας δολοφονούν...».

Πυροβολούσαν και τον λαό οι σφαίρες στους εκτελεσμένους.

Για να γονατίσει!

«Φωνές πάντα»!

Άκουγε η πόλη τις κραυγές μέσα στη νύχτα. Τα ονόματα. Τη βία για να σταματήσουν να φωνάζουν. Το τουφέκισμα.

Δεν εσταματούσαν.

«Αίσθηση σκοταδιού και σκλαβιάς, καθώς τα χωνιά από το λόφο των φυλακών, όσο περνούσε η ώρα, δυνάμωναν όλο και περισσότερο», το διέσωσε παιδί τότε στη Γαρίτσα ο Νίκος Μητσιάλης.

Τους έδεναν σε καρφωμένα στον τοίχο «κρικέλια», σύμφωνα με τον πανεπιστημιακό Διονύση Μοσχόπουλο, χρησιμοποιώντας «για το σκοπό αυτό τις χειροπέδες τους» και «τις ίδιες χειροπέδες μετά την εκτέλεση τις ξέπλεναν από τα αίματα στη θάλασσα, για να τις χρησιμοποιήσουν και πάλι».

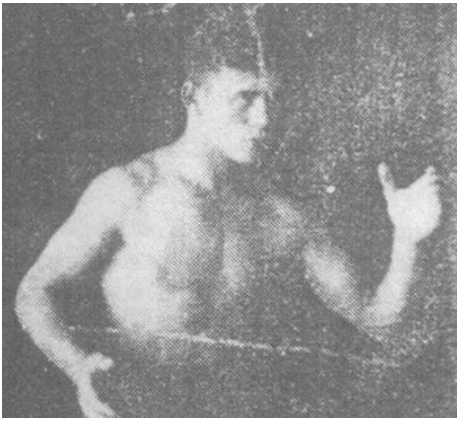
Τότε «η ομοβροντία της εκτέλεσης ακουγόταν στην πόλη» σφραγίζοντας για πάντα τη συλλογική μνήμη.

«Λαέ της Κέρκυρας, τρέξε να γλιτώσεις τους αγωνιστές»!

Και πλήθαιναν καλού-κακού τα αστυνομικά μπλόκα γύρω απ' τις φυλακές.

Δύο γυναίκες με μικρό όνομα Φρίντα άφησαν άλλες μαρτυρίες. «Ήμουν μικρό παιδί τότε. Το σπίτι μας ήταν στο γιαλό, στην Γαρίτσα. Το υπνοδωμάτιό μου είχε ένα μικρό παράθυρο και παρά τις εντολές των γονιών μου να μη το ανοίγω, εγώ το άνοιγα και θυμάμαι, όταν ο αέρας φυσούσε προς εμάς, άκουγα τις φωνές των καταδικασμένων, τα αλουμινένια πιάτα που χτυπούσαν αδιάκοπα και η καρδιά μου χτυπούσε σαν μικρού πουλιού. Θυμάμαι που προσευχόμουν να γίνει κάτι και να σωθούν», η πρώτη. «Τραγούδια και ζητωκραυγές πριν από τους πυροβολισμούς» άκουγε η δεύτερη απέναντι από το Λαζαρέτο, στη Σωτηριώτισσα, όπου μικρή κοπέλα κατοικούσε.

Ο 27χρονος Λευτέρης Τζανετής, σαν πήγαν να τον πάρουν απ' το κελί του για εκτέλεση τις 3 Απριλίου 1948, εφώναζε ανεβασμένος στην πλάτη συναγωνιστή του στον φεγγίτη του κελιού: «Λαέ της Κέρκυρας, τώρα παίρνουν αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης για εκτέλεση. Διαμαρτυρήσου στον εισαγγελέα, στο δεσπότη...». Ο φύλακας τον διέκοψε. «Λευτέρη ήρθε η ώρα σου». «Περίμενε, θα φωνάξω τα ονόματα μία φορά και μετά θα κατέβω», ο Λευτέρης. Τα είπε. Πριν κατέβει είπε κι ετούτο: «Λαέ της Κέρκυρας, τώρα παίρνουν κι εμένα. Με λένε Λευτέρη Τζανετή και είμαι από την Καισαριανή».

Πηγαίνετε στο πρόαστιο του Ανεμομούλου ν' ακούσετε την υπέργηση Μαρία Μαλτέζου. Μ' αυτοσχέδια χωνιά οι νεανικές περήφανες φωνές απ' τις φυλακές, με τα λόγια «Δημοκρατικέ λαέ της Κέρκυρας το πρωί μας πάνε για εκτέλεση», έσκιζαν τον αγέρα και τις καρδιές και το σκοτάδι

σ' όλη τη Γαρίτσα ως τον Ανεμόμυλο και την πόλη.

Έντεκα χρονών παιδί η Μαρία Μαλτέζου κατέρρευσε, έπαθε νευρικό κλονισμό, ενοσηλεύτηκε καιρό. Λες κι έγιναν σήμερα τα θυμάται όλα. Όπως και κατάρες για την άδικη σφαγή.

«Κερκυραίοι, αυτή τη νύχτα πήρανε πάλι ανθρώπους για εκτέλεση»...

Καλά κάνετε και δεν πάτε στο Λαζαρέτο κυρία περιφερειάρχη, αφού αυτό θέλετε, αλλά έχετε δει, έστω, το υπέροχο ντοκιμαντέρ που έφτιαξε γι' αυτό πριν από λίγους μήνες ο Κερκυραίος φοιτητής Σπύρος Καββαδίας απ' το χωριό Αργυράδες;

Ο απλός λαός τιμά τους Λεβέντες του ό,τι Θεό και αν πιστεύουν, κυρία περιφερειάρχη και κυρία δήμαρχε. Τιμήστε κυρία περιφερειάρχη όσο θέλετε και με τρισάγια κι όπως αλλιώς θέλετε τους Εστεμμένους όποιου κράτους αγαπάτε, ακόμη και τους συνδαιτημόνες σας σε ευρωπαϊκές «Ακαδημίες» γόνους Εστεμμένων πρώην βασιλιάδων της Αλβανίας και κόμηδων

της Ιταλίας και αυτοκρατόρων της Γερμανίας!
Μα θα σεβαστείτε, θα τιμήσετε το Λαζαρέτο!

Ρωτήστε εδώ κι εκεί και αν δεν προτιμάτε των ανθρωπιά ούτε δικών σας απλών ηλικιωμένων ψηφοφόρων με γερή μνήμη και λαϊκό Πολιτισμό πηγαίνετε, γιατί όχι, στα γραφεία της Οργάνωσης του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας στην πόλη της Κέρκυρας, για να δείτε κάτι άλλο.

Θα σας δεχθούν ευγενικότατα πιστεύουμε και θα δείτε, όπως έχουμε δει κι εμείς, μια χάλκινη επιγραφή φτιαγμένη από έναν μη εν ζωή πια Κερκυραίο κομμουνιστή που μ' όλη την ψυχή του απ' τη δεκαετία του 1970 εργάστηκε

αφιλοκερδώς στο Λαζαρέτο για ν' αναδειχθεί ο Ιστορικός τόπος.

Ονόματα Κερκυραίων που έπεσαν την περίοδο της Εθνικής Αντίστασης και λίγο αργότερα μαχόμενοι για τη ζωή και δίκαιες αξίες ανιδιοτελώς, θα διαβάσετε στην επιγραφή-δημιούργημα του εικονιζόμενου στο Λαζαρέτο στο αριστερό άκρο της φωτογραφίας αείμνηστου Στέφανου Ριζικάρη -που δώρισε με την οικογένειά του το μνημείο Παναγία Αντιβουνιώτισσα σ' όλους μας- μαζί με άλλους αγωνιστές.

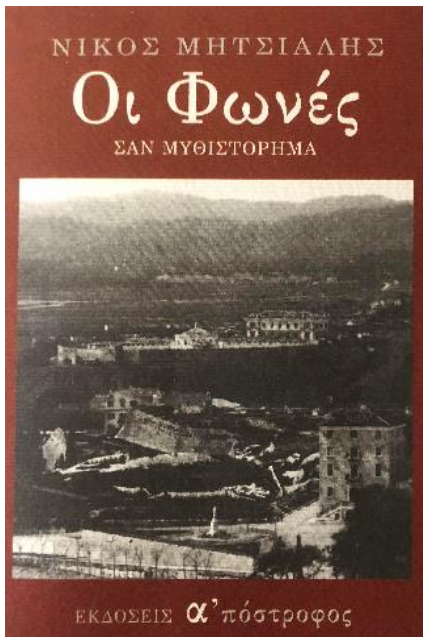

Κοντά σ' ένα εικαστικό έργο ξεχωριστό για το Λαζαρέτο στα τοπικά γραφεία του ΚΚΕ θα βρείτε στην επιγραφή, μαζί με ονόματα

κομμουνιστών, τι λέτε; Ονόματα ανθρώπων που ανήκαν στον πολιτικό χώρο του βενιζελικού Κέντρου κι άλλων που οι οικογένειές τους έλαβαν σύνταξη ως απόγονοι αγωνιστών συνδεδεμένων με τον δεξιό ΕΔΕΣ.

Ονόματα μη υποστηρικτών του ΚΚΕ Κερκυραίων κι άλλων Επτανήσιων νεκρών της Κατοχής, απ' όλο σχεδόν το πολιτικό φάσμα, θα δείτε ότι περιλαμβάνει και η έκδοση της Κεντρικής Επιτροπής αυτού του πολιτικού κόμματος με τον τίτλο «Έπεσαν για τη ζωή». Μάλιστα! Το Κομμουνιστικό Κόμμα μετρά και τιμά τους ηρωικούς απλούς ανθρώπους με βάση το έργο, την έμπρακτη προσφορά τους στην Εθνική Αντίσταση και για το Δίκιο, ανεξάρτητα απ' την ψήφο τους. Εσείς με τι είδους κριτήρια, με τι λογής πολιτικό πολιτισμό τούς μετράτε και κάνετε ό,τι μπορείτε για να μην αναδειχθεί το Λαζαρέτο ως Μνημείο;

Από τι είδους πολιτικό ήθος διακατέχεστε και όπως προ ημερών αποκάλυψε η υπουργός Πολιτισμού Λίνα Μενδώνη είχατε από το 2019 αποφασίσει ερήμην του περιφερειακού συμβουλίου Ιονίων Νήσων να «παγώσετε» σχεδιασμένα έργα για το Λαζαρέτο και το παραδεχθήκατε με διάφορες γελοίες δικαιολογίες μόλις εφέτος;

Έχετε ρίξει μια ματιά στις «Φωνές» με δέκα αφηγήματα του Ανεμομυλιώτη αγωνιστή Μητσιάλη που μεγάλωσε στη Γαρίτσα κι εκράτησε ανεξίτηλα μέσα του τις φωνές-κραυγές των μελλοθάνατων απ' τις φυλακές και ιστορίες με τον απόηχό τους στη ζωή του λαού;

Αληθινή είναι η ιστορία:

Σε μια ταβέρνα-καφενείο στη Γαρίτσα όπου άλλοτε ο Σολωμός καθόταν για να μαζεύει του λαού τις λέξεις και να τον ακούει, «ο αγέρας που κατέβαινε παγωμένος από τον λόφο των φυλακών» ένα βράδυ «έφερνε τις φωνές των μελλοθάνατων πιο καθαρά από κάθε άλλη

φορά. Ακούγονταν και μέσα στην ταβέρνα, μπορούσες να διακρίνεις τις λέξεις. Άρχιζε ένας και μετά συνέχιζαν όλοι μαζί. Έκαναν απεργία πείνας. Είχαν πάρει αυτή την απόφαση σε μια προσπάθεια να σταματήσουν τις εκτελέσεις μέχρι που η απόφαση του ΟΗΕ να δώσει οριστικό τέλος σ' αυτό το μακελειό. "Θέλουμε τον εισαγγελέα!" φώναζε ένας με μια φωνή δυνατή».

Φωνή που έκανε τον Γαριτσιώτη καροτσιέρη Πέπα στην ταβέρνα «να ανατριχιάζει».

Από τη φυλακή το μήνυμα αντίστασης «ξεκινούσε πάντα ο ίδιος, με μια φωνή που έσκιζε στα δύο κάθε φράγμα, κάνοντας τόπο να περάσουν οι φωνές της επανάληψης που ακολουθούσαν σαν χορός αρχαίας τραγωδίας από το σύνολο των φυλακισμένων. Αυτές δεν ήταν φωνές, ήταν κάτι σαν σάλπιγγες. Συνέχιζαν ασταμάτητα μέχρι που η εξάντληση τους έκλεινε τα μάτια. Αυτοί που φώναζαν πίστευαν πως θα σάρωναν τα εγγλέζικα τείχη που μάντρωναν σώματα και ψυχές... Πίστευαν σε μια άλλη Ιεριχώ, που οι "σάλπιγγές" τους θα σάρωναν τα τείχη της, που ο φόβος όρθωνε στις ψυχές των ανθρώπων, που έξω από τα τείχη εζούσαν φυλακισμένοι και αυτοί στη δικιά τους φυλακή».

Ο καρτσιέρης «κοίταξε μακριά έξω από την πόρτα της ταβέρνας. Τα μάτια του καρπωμένα στο πουθενά, η έκφρασή του αλλόκοτα σκληρή. Σηκώθηκε σιγά-σιγά γέμισε το ποτήρι του ξέχειλα και το σήκωσε ψηλά». Προσπέρασε τη ματιά του απ' τη μεριά που κάθονταν δύο χαφιέδες, ατένισε τις φυλακές «και, με φωνή που σε τρώμαζε, φώναξε δυνατά: "Στην υγειά σας λεβέντες, η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει". Σήκωσε ακόμα ψηλότερα την ξέχειλη κούπα του και την κατέβασε μονορούφι, ενώ από τις άκρες των χειλιών του χοντρές στάλες κρασί κυλούσαν στο λαιμό του. Το μαύρο κρασί έβαφε το λαιμό. Νόμιζες πως ο λαιμός του Πέππα ήταν κομμένος πέρα για πέρα, το αίμα του είχε γεμίσει το πουκάμισο. Με την ανάποδη του χεριού του προσπάθησε να σκουπιστεί, μα δεν τα κατάφερε. Το κρασί άπλωσε περισσότερο. Τώρα φάνταζε σαν σφαγμένος στο λαιμό, με τα χέρια του το ίδιο ματωμένα. Ξαναμμένος βροντάει την κούπα στο τραπέζι και την κάνει κομμάτια. Τα μάτια σπίθιζαν από τη φόρτιση που του προκαλούσαν οι φωνές των μελλοθάνων. Φλεγόταν ολόκληρος. Ο κάπελας πότη σαν τον καρτσιέρη δεν είχε ξαναδεί. Αυτός όπως στητός ερχότανε, έτσι το ίδιο και έφευγε». Τον Πέππα που «βουβός ήταν πίσω από το άλογο όλη τη μέρα» πια «δεν τον

ένοιαζε για αυτά που έλεγε, σαν να είχε βαρεθεί. Δεν άντεχε άλλο και ήθελε να τα φωνάξει, να λυτρωθεί». Σαν πήρε τον δρόμο του γυρισμού με την καρότσα του και το άλογο του μπήκε με ορμή στον καρόδρομο μπροστ' από τις φυλακές, προσπερνώντας το πρώτο μπλόκο, αδιαφορώντας για το «Αλτ» και μουγκρίζοντας, ενώ οι φυλακισμένοι συνέχιζαν να φωνάζουν καλώντας τον Εισαγγελέα. Ώσπου «μια ριπή τίναξε το άλογο στον αέρα» μαζί με τον Πέπα.

«Ακόμα και οι μελλοθάνατοι δε φώναζαν» τη μέρα της κηδείας του Πέπα στην τοπική εκκλησιά της Αγίας Τριάδας που ο παπάς της απ' το πολύ θανατικό και τις φωνές και τις μεταλαβές αθώνων νέων έχασε τα λογικά του. Θαρρείς και «πενθούσαν το χαμό του καρτσιέρη».

Λίγο νωρίτερα, είχαν κι άλλοι εκτελεστεί στο νησάκι που βλέπει στο ψηλότερο βουνό της Κέρκυρας. Ως τον Παντοκράτορα αντηχούσαν οι φωνές πρώτα, οι πυροβολισμοί μετά.

«Με τον Παντοκράτορα απέναντι, με τη διπλή κορφή, θαμπό», όπως έγραψε ο Βρετανός Jim Potts στην ποιητική «Κέρκυρά» του, «αναπολώντας όλους τους πολιτικούς κρατούμενους» και πιστεύοντας ότι μένουν αιώνιοι «οι θρήνοι τους και οι κραυγές τους από το Λαζαρέτο, τον τόπο της εκτέλεσης» τον γεμάτο κυτταρίσσια.

Βρετανός, κυρία Κράτσα!

Όχι από το Μπάκιγχαμ, μα Βρετανός!

Όχι κομμουνιστής, μα απλώς δημοκράτης κι αυτός!

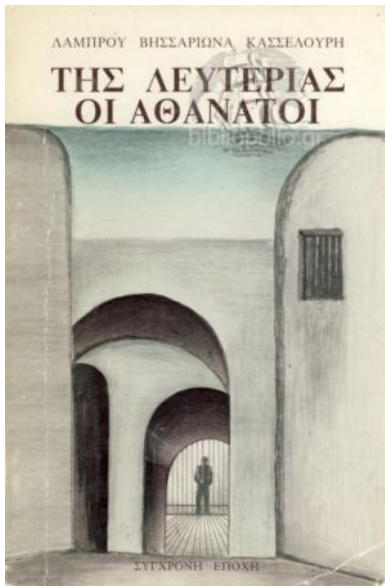
«Τους βλέπω», πρόσθεσε, «να ρίχνουν εκείνο το μακρό, τελευταίο βλέμμα στη γραφική θέα

χωρίς ταινία στα μάτια», πριν αρχίσει «ο τελικός αποχαιρετισμός, πριν αντικρίσουν τον Τοίχο».

Τα δικά σας ελληνικά μάτια δεν βλέπουν τίποτα;

Κι όμως, ακόμα «βροντομαχάει το στενό κ' αχάει το Λαζαρέτο», κατά πως έλεγε παλιότερο λαϊκό δίστιχο για τα πάθη του λαού κοντά στο ελληνο-αλβανικό θαλάσσιο Στενό της Κέρκυρας. Αλλά εσείς με τις ειδικές ωτοασπίδες δεν ακούτε τίποτα; Ούτε έχετε διαβάσει ποτέ τους στίχους του ποιητή-αγωνιστή Διομήδη Βλάχου για το θανατονήσι;

Να τι διέσωσαν για τον Θεόφιλο Τράγιο και τη γενναιότητά του οι σύντροφοί του στα κελιά ότι τους εφώναξε καθώς τον έπαιρναν στο Λαζαρέτο τον Ιανουάριο του 1948: «Αδέρφια, σας στέλνω το στερνό μου έχε γεια. Πάω για εκτέλεση. Δε θα σας ντροπιάσω. Αγαντάρετε και η νίκη είναι δική μας. Ζήτω η Εθνική Αντίσταση. Ζήτω η Ελλάδα μας. Ζήτω το ΚΚΕ».

Τις 18 Φεβρουαρίου 1948, πριν χαράξει, μια «αρπαγή έγινε μέσα σε μία βουβή πάλη στα σκοτάδια» της φυλακής, με ποδοβολητά, περιέγραψε ο Λάμπρος Κασσελούρης. Άρπαξαν απ' την ακτίνα Ι' πέντε για το Λαζαρέτο. «Της Λευτεριάς οι Αθάνατοι» άλλοι πέντε. «Ντουφεκιές ερχόνταν από το Λαζαρέτο. Ήταν τόσο δυνατές που τα δύομιση μίλια απόσταση από την πόλη της Κέρκυρας και τις φυλακές δεν ήταν αρκετά να πνίξουν τον βαρύ ήχο θανάτου».

Τα μαντάτα απέξω απ' τις φυλακές, απ' τη Γαρίτσα, έφταναν μέσα. «Οι γυναίκες σταυροκοπιόντουσαν, τα παιδιά έκλαιγαν». Ο παπάς εσάλεψε.

Ένιωθαν κι εκείνοι «Ελεύθεροι Πολιορκημένοι»!

Ο 24χρονος Δημήτρης Κουτσούρης, σύμφωνα με τον Κασσελούρη, τραγουδούσε μεγαλόφωνα το τραγούδι «Το μπουντρούμι δεν τον λυγά» με το που του ανήγγειλαν τρεις η ώρα το πρωί ότι τέλειωνε η ζωή. Το τραγουδούσε «με την ίδια σταθερή και λαγαρή φωνή του», όπως πάντα. Ήταν «ένα ψηλό, ξανθό παλικάρι». Πέρασε απ' όλα τα κελιά της ακτίνας του. «Έχωνε τα δυο δάχτυλά του μέσα από τα τετραγωνάκια του φινιστρινιού της κάθε πόρτας -γιατί δεν πέρναγαν παραπάνω- και χαιρετούσε όλους τους αγωνιστές. Ένιωθες να σου πιάνει ένα δάχτυλο ανάμεσα στα δυο δικά του και να σου το σφίγγει δυνατά». Στο τέλος είπε: «Αισθάνομαι περήφανος που πέφτω για τον αγώνα του λαού. Δεν φοβάμαι το θάνατο και θα πέσω με το κεφάλι ψηλά». Εκτελέστηκε τον Μάρτιο του 1948.

Ο παπάς της συνοικίας «τα 'χασε μπροστά στο ψυχικό μεγαλείο των αγωνιστών», έγραψε ο Κασσελούρης. Στη φυλακή ο 20χρονος Νίκος Στρομπούλας, πριν τον πάρουν, του είπε: «Παπά μου, εμείς αγωνιστήκαμε για τη λευτεριά της πατρίδας από τους κατακτητές και για το δίκιο του ελληνικού λαού. Νομίζουμε πως δεν κριματίσαμε σε τίποτα απέναντι στην πατρίδα.

Γι' αυτό πεθαίνουμε με τη συνείδησή μας αναπαυμένη. Αντίθετα νομίζουμε πως αμαρτάνουν εκείνοι που μας στέλνουν στο εκτελεστικό απόσπασμα. Να κοιτάξεις αν μπορείς να σταματήσει να χύνεται τόσο άδικο αίμα». Ήταν 4 Μαρτίου 1948. Ο παπα-Σπίνουλας έφυγε. Δεν ματαπήγε ούτε στη φυλακή ούτε στο Λαζαρέτο.

Ο ΕΛΑΣίτης Παπαπάνος, ο Ριγουλέτος όπως τον έλεγαν, έφερε τραύματα από μάχη με τους Γερμανούς. «Λεπτός, ανάστημα μέτριο, πρόσωπο στεγνό, χλωμό. Μεγάλα μάτια μαύρα, φωτεινά». Βγαίνοντας απ' το κελί εφώναξε: «Συναγωνιστές με παίρνουν για εκτέλεση. Σας υπόσχομαι ότι θα πέσω με το μέτωπο ψηλά. Σταθείτε και σεις ακλόνητοι στις θέσεις σας». Πετάχτηκε απ' το κελί του ο Νικηφόρος Ρόβας: «Αδερφέ μου, Ριγουλέτο, θα 'ρθω κι εγώ, να πέσουμε μαζί. Κύριε φύλακα, άνοιξέ μου. Θέλω να πέσω μαζί με τον αδερφό μου». Ο Ριγουλέτος σκίζει το πουκάμισό του. «Εδώ σ' αυτά τα στήθια που φέρνουν τραύματα από τους καταχτητές θα πω στους φασίστες να χτυπήσουν»!

Βάλτε όσες ωτοασπίδες θέλετε, κυρία περιφερειάρχη, για τις φωνές «Ζήτω η

Ελλάδα». Για τις φωνές «Ζήτω το ΚΚΕ». Για όλες τις πολλές δημοκρατικές γενναίες πατριωτικές φωνές που φτάνουν στο γραφείο σας απ' το Λαζαρέτο!

Χορηγείστε απ' τις τσέπες μας όσα εκατομμύρια θέλετε για τη μεγάλη επιχειρηματικότητα των επενδυτών με τις μεγάλες τσέπες αφού το λένε κάποιοι νόμοι και πιστεύετε ότι δήθεν είναι για το καλό μας. Υπογράψτε με αστείες νομικές δικαιολογίες ημέρα Σάββατο διαδικασίες «fast truck» για τις επενδύσεις τους. Πηγαίνετε σ' όσες σάς ικανοποιούν δεξιώσεις πάμπλουτων που κουνάνε το δάχτυλο και λοιδωρούν τον λαό επειδή δεν έχει λονδρέζικο τακτ και ζητούν κι άλλα προνόμια. Κάντε τα στραβά μάτια στην τόση αδικιά. Εκθειάστε μαζί με πολιτικούς προϊσταμένους σας τους «εμβληματικούς» Κολομβιανούς κι Αμερικανούς και λοιπούς μεταπωλητές-επενδυτές των νησιών Κέιμαν με τα αγροτικά φέουδα σε χώρες όπου έγινε πλιάτσικο καλωσορίζοντάς τους στην περιοχή του Ερημίτη μας. Βρείτε τρόπους να χωράνε στα ΕΣΠΑ τα μεταξωτά μαντίλια ενώ δυσκολεύεστε να βρείτε ακόμη κι ένα μικρό ποσό για μια φροντίδα στα μνήματα και μια στοιχειώδη φροντίδα στο Λαζαρέτο πριν πέσουν οι τοίχοι. Γυρίστε ακόμη πιο επιδεικτικά την πλάτη σας στον λαό λέγοντάς του για όσα

ζητάει ότι δεν είναι πλούσια η Περιφέρεια. Θα κάνετε όμως θέλετε-δε θέλετε κι αυτό: το έργο που οφείλετε να κάνετε για λογαριασμό μας με δικαιωματικούς μας πόρους στον τόπο ηρωικής Αντίστασης και τον τάφο τόσων ηρωικών Επτανησίων, τόσων ηρωικών Ελλήνων στο ιερό Λαζαρέτο!

Γιατί μόνο «μαύροι» δεν το θέλουν!

Γιατί με τον επιβαλλόμενο πολιτικό πολιτισμό και με προτάσεις άλλων, έστω, το έργο αυτό το προδιέγραψε μια ομοϊδεάτισσά σας πολιτικός: η Άννα Ψαρούδα - Μπενάκη. Η ίδια αυτή, ως υπουργός Πολιτισμού, το 1992 εκήρυξε το Λαζαρέτο Ιστορικών Τόπο. Με κάποιους προβληματικούς προσδιορισμούς και αναφορές σε χαρακτηρισμό του νησιού και ως μνημείου κάποιας απροσδιόριστης «Εθνικής Συμφιλίωσης», προφανώς λόγω πιέσεων εκ των ένδον, αν όχι και πολιτικών ενοχών, μα τόπον ιστορικής μνήμης σαφέστατα και ως «Μνημείο Εθνικής Αντίστασης» με αναφορές τόσο στους αγωνιστές της Αντίστασης την Κατοχή όσο και στους αγωνιστές της Αντίστασης που έπεσαν εκεί από κρατικά πυρά μετά το 1946.

Γιατί το Λαζαρέτο είναι το Σκοπευτήριο της
Καισαριανής της Επτανήσου.

Θαμμένη-ζωντανή στέκει στο Λαζαρέτο η ψυχή
του λαού της Κέρκυρας, της Επτανήσου, της
Ελλάδας!

Γιατί αυτό και όχι η βίλα της Σίσου ούτε τα
ανάκτορα των βασιλιάδων και των αρμοστών
είναι στην Κέρκυρα και σ' όλα τα Επτάνησα το
πιο μεγάλο, το πιο γνήσιο, το πιο αληθινό, το
πιο αντιπροσωπευτικό μνημείο-σύμβολο των
παθών μα και της ομορφιάς των αγώνων του
λαού της Κέρκυρας και της Επτανήσου επί
αιώνες για τη ζωή και την Ελευθερία μαζί με
όλους τους Έλληνες.

Οι άνθρωποί του είμαστε ο τόπος μας!

Εκεί στο Λαζαρέτο είναι θαμμένη και η αρχή της
πολιτικής σταδιοδρομίας, έστω από τη θέση του
διοικητή πρόχειρου Οθωμανικού Νοσοκομείου,
του επικριτή στον καιρό του της παλιάς
φεουδαρχικής τάξης πραγμάτων ιατρού Ιωάννη
Καποδίστρια.

Πολύτιμες μαρτυρίες για όσα έγιναν στο Λαζαρέτο επί Κατοχής έχει καταγράψει και ο Κεφαλονίτης αγωνιστής Γεράσιμος Αντωνάτος στο βιβλίο του «Στα στρατόπεδα».

Σε στρατόπεδο συγκέντρωσης εκεί εφυλακίστηκαν από Ιταλούς μαζί με εκατοντάδες κομμουνιστές και άλλους ΕΑΜίτες και πολλοί κεντρώοι και πιο συντηρητικών πολιτικών απόψεων πολίτες ενάντιοι στον φασισμό, στους βομβαρδισμούς και την κατάκτηση του νησιού και της χώρας τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο!

Από παιδιά μέχρι γέροι!

Ούτε αυτοί σας λένε τίποτα κυρία
περιφερειάρχη επειδή στη μεγάλη τους
πλειονότητα ήταν κομμουνιστές και ΕΑΜίτες;

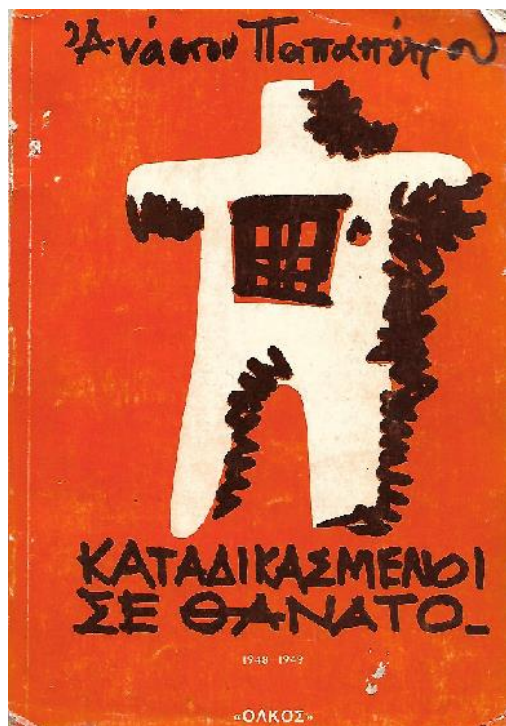

Έτσι το 'φερε η Ιστορία ώστε σ' αυτή τη νησίδα,
με το ιστορικό των βασανισμένων από
ασθένειες επί Βενετών και αργότερα, εκείνοι οι
αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, οι
βασανισμένοι από Ιταλούς και οι εκτελεσμένοι
από Έλληνες στο Λαζαρέτο να συμβολίζουν
όλους τους αγώνες του λαού και της Κέρκυρας
και της Επτανήσου, μα και της Ελλάδας όλης
για τη ζωή, για την αξιοπρέπεια, για το δίκιο!

Πόσοι και πόσοι, αλήθεια, Επτανήσιοι κι άλλοι
αμέτρητοι Έλληνες αγωνιστές του Δίκιου επί
Ενετών, επί Βρετανών, επί άλλων κατακτητών

και τελικά και άλλο τόσο ή κι ακόμα περισσότερο μετά την ένωση των Νησιών μας με την Ελλάδα δεν έφτυσαν αίμα, δεν υπέφεραν, δεν εμαρτύρησαν σε κάτεργα και τόπους εξορίας στην Κέρκυρα, στην Κεφαλονιά, στη Ζάκυνθο, στη Λευκάδα, στην Ιθάκη, στους Παξούς, ακόμα και στα Αντικύθηρα και στην Ερείκουσα και στους Οθωνούς! Όλα χωρίς εξαίρεση ετούτα τα ευλογημένα Νησιά-Παράδεισοι επί της γης έμελλε για τη στερήωση του άδικου καθεστώτος των λίγων να γίνουν τόποι μαρτυρίου και φρίκης.

Κολαστήρια!

Ο 20χρονος Γιάννης Μαρτζούκος και οι άλλοι εκτελεσμένοι στο Λαζαρέτο συμβολίζουν όλους αυτούς τους προγόνους μας περήφανους αγωνιστές. Αδιαφόρως του αν ήταν οπαδοί και υποστηρικτές της σοσιαλιστικής - κομμουνιστικής δημοκρατίας, συμβολίζουν όλοι τους τη Λεβεντιά της ιστορικής διαδρομής των νησιών μας, που 'χει πολλούς, αμέτρητους αγωνιστές σαν τον τόσο δυνατό τότε Γιάννη Μαρτζούκο!

Δεν ξέρουμε τι έχουν δει από μακριά τα δικά σας μάτια κυρία περιφερειάρχη, μα σ' όλη την Κέρκυρα και σ' όλα τα Επτάνησα, τα δικά μας, για να το πούμε με τα λόγια του μέγιστου Ποιητή για το Μεσολόγγι, εκεί «οπού 'ν' ερμιά και σκοτεινιά και του θανάτου σπίτι» με αγριελιές ολόγυρα και κυτταρίσσια και πεύκα και που 'ν' «η μαύρη η πέτρα ολόχρυση και το ξερό χορτάρι», όχι, «τα μάτια μας δεν είδαν τόπον ενδοξότερο από τούτο το αλωνάκι»!

Ετραγουδούσαν!

Εχόρευαν!

- «Ζήτω, ζήτω η Ελλάδα»!

- Κι ο ουρανός καμάρωνε κι η γη χειροκροτούσε!

Διέσωσε μελλοθάνατος που γλίτωσε: «Ο ουρανός άγγιζε τη γη. Η θάλασσα χωρίς να έχει κύμα δυνατό, μούγκριζε, ο βόγκος της έβγαινε λες από μέσα της σαν κλάμα και οι στριγγλιές των γλάρων αντάμωναν σα μοιρολόι».

Ή, λέτε φίλες και φίλοι, ο Πρώτος Πολίτης της Περιφέρειας δεν έχει πάει, δεν έχει μπει στον πειρασμό να διανύσει το ένα ναυτικό μίλι απ' την ακτή της Σωτηριώτισσας, δεν έχει πατήσει το πόδι του ούτε στιγμή στο Λαζαρέτο, ενώ το αντικρίζει κάθε μέρα σχεδόν απ' το γραφείο του

και είχε υποχρέωση να φέρει εις πέρας το έργο-πρόγραμμα του 2016 που η ομάδα του απένταξε εν κρυπτώ απ' τον περιφερειακό προγραμματισμό κι από πόρους χρηματοδότησης έργων εν ονόματι των δυσκολιών του και χωρίς να συγκαλέσει μια ειδική σύσκεψη πριν, χωρίς να ζητήσει τη γνώμη του Σώματος των περιφερειακών συμβούλων για την απένταξή του, χωρίς να επιδιώξει τη συγκατάθεσή του για μια τροποποίησή του έστω;

Πόση λεβεντιά είχαν!

Μελλοθάνατος αγωνιστής απ' την Ήπειρο, ο 38χρονος εκτελεσμένος τις 28 Φεβρουαρίου 1948 Γιώργος Κιτσοπάνος, ποίημα έγραψε:

*Νιώθω το μίσος το άπονδό σας
απ' τις θολές σας τις ματιές,
πολέμησα τον όμοιό σας
κι ηύρα σ' εσάς εκδικητές.
Η Γκεσταπό αν ξαναρχόταν
σαν πρώτα εξουσιαστής,
πως πέρασε θα συλλογιόταν
το δάσκαλό του ο μαθητής*

(...)

*Όμως το τέλος σας σιμώνει,
κι ας ματώνονται οι φυλακές,
τίποτα πια δεν σας γλιτώνει,
είμαστε το αύριο και είσαστε το χθες*

Το καλοκαίρι του 1949, ιστόρησε ο Σκούρτης, είχε φτάσει στο ανάκτορο Μον Ρεπό της Κέρκυρας ο βασιλιάς Παύλος για διακοπές. «Τι να κάνουν οι υπεύθυνοι των φυλακών; Οι φωνές από τις διαμαρτυρίες μας ενοχλούσαν τα αυτιά της "Αυτού Μεγαλειότητας". Έπαιρναν τους αγωνιστές και τους πήγαιναν για εκτέλεση στην Κεφαλονιά». Ιστόρησε κι ο Μητσιάλης για την πόλη: «Τα μπλόκα των χωροφυλάκων και οι νυχτερινές έρευνες της Ασφάλειας είχαν γίνει εφιάλτης σωστός». Απ' τη μια δυνάμωνε το «μίσος για τους σταυρωτήδες των μελλοθάνατων», απ' την άλλη ενισχύονταν οι «διπλοσκοπιές στους πυργίσκους» της φυλακής και η αστυνομοκρατία στο νησί. Τον Ιούνιο του 1949 η φρουρά των φυλακών από τη Χωροφυλακή ενισχύθηκε με δύναμη του Παλαιού Φρουρίου, απ' τη Σχολή Εφέδρων Αξιωματικών Κέρκυρας που οι διοικητές της όριζαν αξιωματικούς ως εκτελεστές στο Λαζαρέτο.

Οι φωνές δεν έμελλε ακόμα να σταματήσουν:
«Δημοκρατικέ λαέ της Κέρκυρας, αύριο το πρωί
θα στήσουν και άλλους πατριώτες στο
Λαζαρέτο».

Στο Λαζαρέτο «οι φωνές των γλάρων έμοιαζαν
με κλαψουρίσματα μικρών παιδιών».

Τρεις απεργίας πείνας είχαν κάνει οι
μελλοθάνατοι. Δεκαπενθήμερη ήταν η μία. Για
έναν μήνα και παραπάνω είχαν σταματήσει οι
εκτελέσεις. Κάποιοι γιατροί τους είχαν κάνει
αναγκαστική σίτιση. Ο λόγος στον Σκούρτη:
«Μας έβαζαν ένα λάστιχο στη μύτη, το
κατέβαζαν στο στομάχι και έριχναν γάλα μέσα».
Τι έκαναν οι αγωνιστές; «Μόλις τους έχυναν το
γάλα στο στομάχι, έβαζαν το δάχτυλό τους στο
στόμα κι έκαναν εμετό».

Διασώθηκαν στην κερκυραϊκή μνήμη: «Τα
χωνιά φώναζαν πιο δαιμονισμένα από όλες τις
άλλες φορές· το πρωί σαν ξημέρωνε ίσως να
έστηναν στον τοίχο και άλλους... Η απεργία που
είχαν κηρύξει οι μελλοθάνατοι είχε φτάσει στη
δέκατη πέμπτη μέρα. Πού την έβρισκαν τούτη
δω την αντοχή, πάλευαν μισοπεθαμένοι να
'μποδίσουν το θάνατο να μπει στα κελιά τους,
αρκετά παλικάρια είχε αρπάξει... Κάθε στιγμή
κάθε μέρα που τον εμπόδιζαν ήταν κέρδος, από

μέρα σε μέρα περίμεναν την απόφαση του ΟΗΕ, που αργούσε ακόμα για το σταμάτημα των εκτελέσεων. Μάχη πέτο με πέτο, κελί με κελί, για να σταματήσουν το θάνατο. Όλοι μας πυροβολημένοι είμαστε. Αυτοί οι σταυρωτήδες δεν πυροβολούν μόνο αυτούς που στήνουν στον τοίχο, όλους μας πυροβολούν, μικρούς και μεγάλους· οι σφαίρες που ρίχνουν κατάστηθα σ' αυτούς, εξοστρακίζονται και χτυπούν όλους μας. Είμαστε όλοι μας χτυπημένοι κατάστηθα, όσα χρόνια και αν περάσουν, η λαβωματιά δεν θα κλείσει».

Φωνές μισοπεθαμένων έσκιζαν πάλι τον αέρα!

- «Είμαι αθώος».

- «Ζήτω το Κόμμα, ζήτω η Επανάσταση».

Ο παπα-Γιάννης στην Αγία Τριάδα, πριν ξεκινήσει πάλι για τον λόφο των φυλακών, «γονατίζει μπροστά στην άγια τράπεζα, ψέλνει χαμηλόφωνα, κάπου-κάπου ανοίγει τα χέρια του προς τον ουρανό». Κάνει τον σταυρό του ο παπα-Γιάννης.

- «Σώσον Κύριε τον λαό σου...».

- «Λαέ της Κέρκυρας, μας δολοφονούν... ».

- «Ζήτω η Ελλάδα. Ζήτω ο Λαός. Τιμή μου που πεθαίνω γι' αυτόν...».

Όλα όσα συνέβαιναν στη φυλακή τα 'λεγε μετά ο παπα-Γιάννης που «το βιός του τρόμου σάλεψε τα μυαλά του» τόσο που τον έκανε «να σβήνει τα καντήλια πριν σώσει η λειτουργία».

Τι χωνιά από χαρτόνι!

«Τα χωνιά των μελλοθάνατων χαμήλωναν με το βάρος τους τα γκριζόμαυρα σύννεφα, έτσι που να νιώθεις πως ο χώρος που σου απόμεινε ανάμεσα σε ουρανό και γης ολοένα και λιγότευε».

«Κερκυραίοι πατριώτες...», άρχιζε ο νέος χορός μελλοθάνατων στο σύθαμπο της αυγής.

Μεταξύ 1946-1949 πέρασαν από εκείνα τα κελιά κατ' άλλους 450 και κατ' άλλους 600 άνθρωποι. Το καλοκαίρι του 1947 είχε γίνει ομαδική μεταγωγή 60 κρατουμένων από τις φυλακές Αβέρωφ σ' αυτές της Κέρκυρας, όπου λίγο μετά έφτασαν 200 περίπου κρατούμενοι απ' το Επταπύργιο της Θεσσαλονίκης. Το 1948 πολλοί μη θανατοποινίτες μεταφέρθηκαν στις φυλακές της Γυάρου.

Τι τόπος το Λαζαρέτο!

«Ο τοίχος των εκτελέσεων κοιτάζει την Ανατολή. Ένας τοίχος ξερός, δίχως τίποτα άλλο γύρω του. Πέτρες στοιβαγμένες η μια πάνω στην άλλη, σε ένα μικρό κομμάτι γης που μοιάζει να πλέει στα γαλανά νερά, μόλις δυόμιση χιλιόμετρα από το λιμάνι της Κέρκυρας (...) Καθώς σηκώνεται ο φθινοπωρινός ήλιος, οι πέτρες χρυσώνονται από το φως του και ξεκινούν να φτιάχνονται οι πρώτες σκιές, τότε ξεκινούν να φαίνονται οι τρύπες επάνω τους. Τους καταδικασμένους σε θάνατο τους έβαζαν να κοιτούν προς τον τοίχο και τους κρατούσαν δεμένους περνώντας τις χειροπέδες τους στα "κρικέλια" που κρεμόντουσαν εκεί γι' αυτή τη δουλειά», έγραψε το 2017 η συμπολίτισσα

Σοφία Χουδαλάκη στα ωραιότερα ίσως ρεπορτάζ που έχουν γραφτεί ποτέ για το Λαζαρέτο και τις εκδηλώσεις μνήμης που έχουν γίνει εκεί.

«Οι χοντρές τρύπες που χάσκουν ακόμα είναι από εκείνους τους μεταλλικούς κρίκους. Οι πιο μικρές είναι από τις σφαίρες που δεν βρήκαν το στόχο. Οι εκτελεστές ήταν νέοι, οπλίτες από τη Σχολή Εφέδρων Αξιωματικών της Κέρκυρας (ΣΕΑΚ). Οι εκτελεσμένοι, δεν είχε σημασία από πού ήταν, δεν είχε σημασία ούτε η ηλικία, ούτε το όνομα. Σημασία είχε ότι ήταν κομμουνιστές (...) Καθένας, ένας ξεχωριστός άνθρωπος, μα όλοι μαζί σύντροφοι στον κοινό αγώνα της Λευτερίας. Όλοι μαζί πατριώτες που σήκωσαν με περηφάνια την Ιστορία στους ώμους τους (...) Το Λαζαρέτο, μια καταπράσινη κουκίδα γης, ποτισμένη με νεανικό αίμα στέκει πάντα λίγο πιο έξω από το λιμάνι για να μας θυμίζει εκείνους που έβαλαν την Πατρίδα τους πιο ψηλά από τα νιάτα τους. Ήταν όλο φρεσκάδα εκείνα τα νιάτα, όλο όνειρα, όλο ελπίδα για έναν καλύτερο κόσμο. Περισσότεροι από τους μισούς, μεταξύ εκείνων που έχουν ταυτοποιηθεί ως εκτελεσθέντες, ήταν νεότεροι από τριάντα χρονών. Ανάμεσά τους ήταν και επτά νέα παιδιά, δεκαεννέα και είκοσι χρονών, παιδιά που τα είχαν συλλάβει όταν ήταν ακόμα

δεκατεσσάρων και δεκαπέντε (...) Γύρω τους μια φύση ζωντανή, μια θάλασσα μαυλίστρα (...) Κάποιοι φωνάζουν δυνατά την τελευταία τους κουβέντα, αυτήν που πρέπει να πετάξει πολύ ψηλά για να την πάρει ο αέρας, να την ταξιδέψει στους τόπους, στους καιρούς, στους ανθρώπους (...) Όλοι μαζί κάνουν το μικρό Λαζαρέτο μεγάλο, μεγάλο σαν τα ιδανικά τους, κόκκινο σαν το νεανικό τους αίμα. Κάθε σταυρός και μια ζωή στην αυγή της, κάθε σταυρός και μια ματωμένη ιστορία Την τελευταία νύχτα τους έπαιρναν από τα κελιά και τους έβαζαν σε έναν χώρο έξω από το κεντρικό κτήριο, στον "Γολγοθά" (...) για να σκοτώνουν τα όνειρα των ανθρώπων για μια όμορφη, δίκαιη, ελεύθερη ζωή (...) Έκρυβαν μέσα στο σκοτάδι της νύχτας την αλήθεια των εκτελέσεων. Δεν τα κατάφεραν, δεν τους άφηναν εκείνοι που έμεναν πίσω, εκείνοι που περίμεναν τη σειρά τους στο επόμενο θανατικό δρομολόγιο (...) Πάνω στην ώρα που ο ήλιος έκανε να σηκωθεί πίσω από τα ηπειρώτικα βουνά για να φωτίσει ξανά τη ζωή, πάνω σ' εκείνη την ώρα ακούγονταν οι πυροβολισμοί από το Λαζαρέτο (...) Ένας γέροντας γονατισμένος μπροστά από τον τοίχο, με το ένα του χέρι απλωμένο σαν δεμένο σε αόρατο κερκέλι, με το μάγουλο ακουμπισμένο στις τραχιές πέτρες και με το άλλο του χέρι να

χαϊδεύει το χώμα σαν να ήταν το κορμί το πεσμένο πλάι του».

Τι τόπος!

«Η μαύρη πέτρα ολόχρυση και το ξερό χορτάρι»!

Θα γίνουν, θέλουν-δε θέλουν οι δημοτικοί και περιφερειακοί ταγοί μας, όλα όσα χρειάζονται για τη διάσωση και την ανάδειξη του Ιστορικού τόπου και με Μουσείο - Ιστορικό Αρχείο!

Γιατί όλος ο μικρός Μέγας λαός της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ό,τι κι αν ψηφίζει, θέλει εκείνο που σε τελική ανάλυση ήθελαν εκείνοι: μια δίκαιη κοινωνία, όποιο «χρώμα» κι αν έχει τελικά αυτή.

Σαν τους μαθητές της Κέρκυρας που τον Νοέμβριο του '41 ύψωσαν περήφανα το ανάστημά τους στον Ιταλό κατακτητή και τους συνεργάτες του ήταν εκείνοι!

Οι ΕΠΟΝίτες της Κέρκυρας που έγραψαν λαμπρές σελίδες Αντίστασης στην Αδικία και μετά την Κατοχή βρέθηκαν κατηγορούμενοι, θαρρείς με άλλα ονόματα, ήταν!

Γνωρίζοντας μέσα τους πριν το γράψει ο δέκα χρόνια νωρίτερα στο Παλαιό Φρούριο έφεδρος ανθυπολοχαγός μέγας ποιητής Οδυσσέας Ελύτης, ότι «για να γυρίσει ο ήλιος θέλει δουλειά πολλή» και «θέλει κι οι ζωντανοί να δίνουν το αίμα τους», όποιο χρώμα κι αν βάλουμε στον ήλιο.

Όπως το 'χε πει στα Μουράγια της Κέρκυρας για το Μεσολόγγι ο Μεγάλος Ποιητής επήγαιναν. Με την πίστη ότι ο θάνατός τους μπορεί να γίνει αθάνατος, επήγαιναν στο εκτελεστικό απόσπασμα.

«Όποιος πεθαίνει σήμερα χίλιες φορές πεθαίνει»!

«Φως στο χέρι, φως στο πόδι και ολούθε γύρω φως»!

Ο 22χρονος Γιάννης Κομνηνός έπεσε στο Λαζαρέτο τις 5 Δεκεμβρίου 1947. Ο 27χρονος Διαμαντής Τσαγκάρης έπεσε εκεί τις 10 Ιανουαρίου 1948. Ο 22χρονος Σπύρος Πιέρρος τις 28 Φεβρουαρίου 1948. Ο 42χρονος Αριστείδης Ροδίτης τις 4 Μαρτίου 1948. Ο 33χρονος Κώστας Μιχαήλ τις 11 Μαρτίου 1948. Ο 25χρονος Μιχάλης Μωραΐτης και ο 36χρονος Γεράσιμος Μοντεσάντος και ο 40χρονος Μιχάλης Γιαννάτος και ο 45χρονος Κώστας Μπάλας τις 16 Μαΐου 1949. Ο 27χρονος Φίλιππος Μπέλλος τις 16 Σεπτεμβρίου 1949.

Μια «δήλωση μετανοίας» για τις ιδέες τους, μια αποκήρυξη του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας, της ΕΠΟΝ, του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ να 'καναν, μια άρνηση του Δίκιου του λαού να συνομολογούσαν, μια παραίτηση κι «εξαφανίζονταν» όλα τα υποτιθέμενα εγκλήματά τους!

Σάρκα απ' την προγονική σάρκα μας είναι όλοι τους!

Θέλετε αταίριαστα να το λέτε εσείς «Εθνικής Συμφιλίωσης» το ιερό Μνημείο και το Μουσείο που πρέπει να γίνει; Πείτε το στα χαρτιά σας όπως γουστάρετε, μα κάντε όσα πρέπει σωστά, χωρίς περιττά λόγια, μ' όσο γίνεται λιγότερο άτοπα λόγια πάνω του. Όσο μπορεί να ονομαστεί η Ιερή Πόλη του Μεσολογγιού σύμβολο «Ελληνο-Τουρκικής Φιλίας» ή το Σκοπευτήριο της Καισαριανής «Ελληνο-Γερμανικής Φιλίας» άλλο τόσο ιερόσυλα κι αυτό μπορεί να λέγεται «Εθνικής Συμφιλίωσης». Αλλά κάντε όσα οφείλετε!

Κάντε λοιπόν αυτό που οφείλετε, επιτέλους φροντίστε κατάλληλα τον ιστορικό χώρο του παλαιού λοιμοκαθαρητηρίου στα τριάντα απ' τα

εβδομήντα δύο στρέμματά του νησιού,
δημιουργήστε το οφειλόμενο Μουσείο - Ιστορικό
Μνημείο Εθνικής Αντίστασης. Η ίδια η απόφαση
του υπουργείου Πολιτισμού του 1992
αναγνωρίζει ότι οι εκτελεσμένοι ήταν αγωνιστές
της Εθνικής Αντίστασης.

Αλλά ούτε τον απαραίτητο στοιχειώδη σεβασμό
στην εκκλησιά του νησιού δεν δείχνετε!

Προφανώς μόνο και μόνο επειδή οι
κρατούμενοι από τους Ιταλούς αγωνιστές της
Εθνικής Αντίστασης στο Λαζαρέτο επί Κατοχής
ήταν κυρίως κομμουνιστές και αγωνιστές της
ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης!

Συγχωρήστε τους για το «λάθος» τους να μην
επιθυμούσαν το είδος της δικής σας
δημοκρατικής κοινωνίας που πλουτίζει τους
λίγους και θέλει να «συμφιλιώσει» τους
υπόλοιπους με την ιδέα ότι είναι της μοίρας
τους γραμμένο στον αιώνα τον άπαντα να
δουλεύουν άμεσα ή έμμεσα και με τους φόρους
τους για τους λίγους! Συμφωνήστε όσο θέλετε
με την προκαταβολική φοροαπαλλαγή των
τεσσάρων εκατομμυρίων ευρώ που
αποφασίστηκε υπέρ της NCH Capital για τον
βιασμό του τοπίου στην περιοχή Ερημίτης,

αλλά βρείτε τα λίγα που χρειάζονται για το έργο στο Λαζαρέτο και κάντε το. Μην περιμένετε ότι θα «συμφιλιωθούμε» ούτε μ' αυτά που κάνετε ούτε με τη διαστρέβλωση της ιστορικής μνήμης!

Λάζαροι είναι κυρία περιφερειάρχη και κυρία δήμαρχε στο Λαζαρέτο!

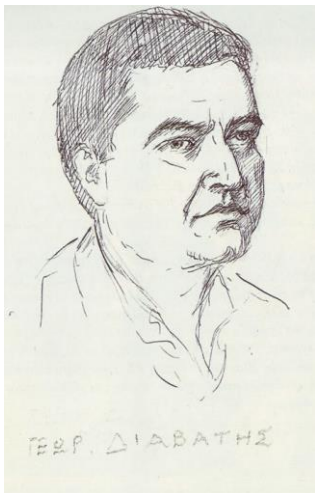
Ζωντανοί!

Αλύγιστοι ήταν. «Γεια σας, αδέλφια. Παιδιά αγνάνα, αντέξτε. Δεν είναι τίποτε ο θάνατος και μην υπογράφετε δήλωση», εφώναζαν στους άλλους φεύγοντας απ' τη φυλακή για το Λαζαρέτο.

Μερικά χρόνια μετά τις εκτελέσεις στο Λαζαρέτο, μέσα στις φυλακές της Κέρκυρας, εκεί όπου το '43 είχε βρει τραγικόν θάνατο ο Κερκυραίος μαθητής Σπύρος Μακρής όπως και το '38 ο ηγέτης των νεαρών κομμουνιστών Χρήστος Μαλτέζος, ένας Αρμένιος/Έλληνας ζωγράφος εζωγράφισε τον Διονύσιο Σολωμό και αγωνιστές του Λαζαρέτου. Ο Ασαντούρ Μπαχαριάν εζωγράφισε δύο απ' τους εκτελεσμένους.

Να, πορτρέτο του Δημήτρη Αγιοβλασίτη ή Χαμόδρακα, εκτελεσμένου τις 23 Φεβρουαρίου 1949, σε ηλικία 25 ετών.

Μόλις είδατε και πορτρέτο του Γιώργου Διαβάτη, εκτελεσμένου την ίδια ημέρα, σε ηλικία 33 ετών.

Εκείνη τη μέρα άρχισε τρίτη, πολυήμερη απεργία πείνας των μελλοθάνατων.

Ο Διαβάτης, καθώς τον έπαιρναν στο Λαζαρέτο, εφώνασε: «Μην υπογράψετε, ρε παιδιά. Κρατήστε. Παιδιά, και σαν τον Μαλτέζο να σας βασανίσουν, μην υπογράψετε αυτή την π... τη δήλωση».

Να η πίστη τους με τα λόγια του Σκούρτη:

«Πεθαίνω, αλλά δεν υποτάσσομαι (...) Εμείς κάναμε ό,τι ήταν καλύτερο για την πατρίδα μας (...) Έπρεπε να παλέψεις με τον θάνατο, κι αυτόν δεν μπορείς να τον παλέψεις με κακομοιριά..., με λεβεντιά έπρεπε να τον παλέψεις. Η πίστη, τα ιδανικά ήταν εκείνα που σ' έκαναν ν' ανεβαίνεις ψηλά και να μη φοβάσαι τίποτε. Όχι ότι δεν φοβόσουν..., ο φόβος είναι ανθρώπινος, κανείς δεν είναι άφοβος, όλοι φοβόμαστε. Εκείνο που μετρούσε τότε όμως ήταν η δύναμη των ιδανικών, ότι εμείς παλεύουμε για ιδανικά (...) Όλοι όσοι πέθαναν για τα ιδανικά αυτά πέθαναν (...) Γιατί ο σοσιαλισμός, είτε το θέλουμε είτε όχι, είναι το μέλλον (...) Οι ιδέες του σοσιαλισμού είναι οι ιδέες του μέλλοντος, κι αυτό το πιστεύαμε, το πιστεύουμε και θα το πιστεύουμε».

ΘΑΝΑΤΙΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΡΚΥΡΑΝ

ΚΕΡΚΥΡΑ 18 Μαρτίου. (Τηλεγραφικώς). — Κατόπιν της ληφθείσης υπό της κυβερνήσεως αποφάσεως ὅπως ἐκτέλεση ὅλους τοὺς εἰς θάνατον καταδικασθέντας ἀπὸ τὰ διάφορα κακούργιοδικεῖα διὰ τὰ διαπραχθέντα καὶ χαρακτηρισθέντα ἐγκλήματα τῆς περιόδου τῆς Κατοχῆς καὶ τοῦ Δεκεμβρίου 1944, ἤρχισεν ἐνταῦθα ἡ ὁμαδικὴ ἐκτέλεσις τῶν εἰς τὰς ἐδῶ φυλακὰς κρατουμένων 300 καταδικασμένων εἰς θάνατον. Αἱ ἐκτελέσεις αὐταὶ γίνονται με ἀπόλυτον ἐχεμύθειαν καὶ δὲν ἀνακοινοῦνται εἰς τὸν τύπον οὔτε τὰ ὀνόματα τῶν ἐκτελουμένων. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἔχουν ἐκτελεσθῆ 44 καὶ ἀναλυτικῶς 5 εἰς τὰς 5 Νοεμβρίου 1947, 1 εἰς τὰς 9 Δεκεμβρίου 1947, 6 εἰς τὰς 10 Ἰανουαρίου 5 εἰς τὰς 18 καὶ 6 εἰς τὰς 29 Φεβρουαρίου καὶ 6 εἰς τὰς 4 καὶ 15 εἰς τὰς 18 Μαρτίου 1948. Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ 15 εἶνε οἱ: Κωνστ. Μ. Ἀθανασίου, Α. Π. Μπέης, Απ. Α. Μουστακάς, Κ. Γ. Τσουκλίδης, Γ. Π. Ἀργυρίου, Ν. Ε. Δημάκος, Αλ. Μ. Μικρόπουλος, Ε. Ναυπλιώτης καὶ Θ. Κ. Βαφάκης καταδικασθέντες ὑπὸ τοῦ κακούργιοδικεῖου Ἀθηνῶν, Ν. Κ. Αποστολάπουλος, Α. Η. Ἀναγνωστόπουλος καὶ Ν. Α. Νικολάου καταδικασθέντες ὑπὸ τοῦ κακούργιοδικεῖου Θεῶν καὶ Δ. Κουτσούρης, Ι. Α. Λάμπρου καὶ Ε. Α. Μάμαλης καταδικασθέντες ὑπὸ τοῦ κακούργιοδικεῖου Ἀμφίσσης.

Τους εκτελούσαν λίγους-λίγους «με απόλυτον εχεμύθειαν» χωρίς ν' ανακοινώνουν τα ονόματά τους, ἔγραφε ἡ αθηναϊκὴ εφημερίδα «Το Βῆμα» τὸν Μάρτιο τοῦ 1948. Τότε ἀπέμεναν στις φυλακὲς τῆς Κέρκυρας 300 περίπου μελλοθάνατοι γιὰ δῆθεν «διαπραχθέντα καὶ χαρακτηρισθέντα ἐγκλήματα τῆς περιόδου τῆς Κατοχῆς καὶ τοῦ Δεκεμβρίου 1944».

Σας αρέσουν-δεν σας αρέσουν οι ιδέες των εκτελεσμένων αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης ή και του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας είναι δικό σας θέμα, αλλά θα το κάνετε λοιπόν το έργο κυρία περιφερειάρχη και κυρία δήμαρχε και θα πείτε κι ένα τραγούδι. Πικρό-ξεπικρό, όπως κι αν σας πέφτει, σας έλαχε να το πιείτε αυτό το ποτήρι όλο! Δεν μπορεί να αφορά μόνο τρισάγια για το Μπάκιγχαμ και διαβλητές πράξεις για μεγάλες επιχειρήσεις η πολιτική σας γενναιότητα!

Δεν θα εμπλακούμε στον κυκεώνα των ανταγωνισμών με τον προηγούμενο περιφερειάρχη και με τον προηγούμενο δήμαρχο ή με τη σημερινή δήμαρχο για το τι όντως ο καθένας απ' τη δική του πλευρά όφειλαν να 'χουν πράξει και τι δεν έχουν πράξει αποποιούμενοι δικές τους ευθύνες. Έχετε την εξουσία, βρείτε τα και προχωρήστε!

Παραβλέπουμε και το ότι νωρίτερα «αρμόδιοι» είχαν ξοδέψει εννιακόσιες εξήντα χιλιάδες ευρώ για να καταφέρουν ν' αλλοιώσουν τη μορφή του πέτρινου κτιρίου του παλαιού λοιμοκαθαρηρίου-στρατοπέδου εν ονόματι της στήριξής του, ενώ η τεχνολογία προσφέρει κι εναλλακτικές αποτελεσματικές λύσεις, χωρίς

τόσο γυαλί και μέταλλο, με περισσότερο σεβασμό στην ιστορικότητα του Ιερού τόπου.

Προχωρήστε!

Ό,τι κι αν έκαναν ή δεν έκαναν οι προκάτοχοί σας, αυτό είναι το δικό σας καθήκον!

Η απόφαση της Άννας Ψαρούδα-Μπενάκη το ορίζει. Πρόκειται για «ιστορικό τόπο που χρειάζεται ειδική μέριμνα και προστασία».

Φροντίστε, σεβαστείτε τουλάχιστον την ιστορική εκκλησιά του νησιού, αν σας πέφτει βαρύ ν' αποκαταστήσετε όπως του πρέπει τον ιστορικό χώρο που συν τοις άλλοις ο Ιωάννης

Καποδίστριας είχε διοικήσει, εκατόν σαράντα χρόνια περίπου πριν οι Ιταλοί φασίστες και κατακτητές το 1941 μετατρέψουν το λοιμοκαθακτήριο-νοσοκομείο σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Απ' τον καιρό των Βενετσιάνων χρονολογείται, σύμφωνα με τον Γεράσιμο Δημουλά, η παρατημένη στη λήθη εκκλησιά του Αγίου Δημητρίου. Μολονότι θεωρείται κατασκευή της αγγλικής περιόδου, αναφέρεται σε βενετσιάνικο χάρτη του 1724.

Έχει τύχει φροντίδας υποτίθεται, εξωτερικά μόνο, με τελείως αταίριαστα για εκκλησιά παράθυρα λες και ήταν ή κάποια στιγμή πρόκειται να γίνει αναψυκτήριο!

Φροντίστε με τη βοήθεια και της Μητρόπολης ίσως την εκκλησιά, φτιάξτε το στρατόπεδο συγκέντρωσης όπως πρέπει και το Μουσείο που χρειάζεται με όλα τα σωσμένα υλικά της περιόδου του Αγώνα και του μαρτυρίου και της γενναιότητας και των εκτελέσεων των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης.

Είναι ξεκάθαρο, όσο κι αν κάποιοι από εσάς θέλουν να το αποφύγουν όπως ο διάβολος το λιβάνι, το υπ' αριθμόν 849 Προεδρικό Διάταγμα της 5ης Νοεμβρίου 1999 με την υπογραφή του

Κωνσταντίνου Στεφανόπουλου. Ορίζει «Μουσείο - Ιστορικό Αρχείο» στο Λαζαρέτο. Πιστέψτε μας, δεν θα το αποφύγετε, όσες υποκειμενικές κι αντικειμενικές «δυσχέρειες» κι αν επικαλεστείτε, όσες πολλές νέες υποτίθεται δύσκολες αδειοδοτήσεις κι αν χρειάζονται και δεν επιχειρείτε καν να τις αποσπάσετε τη στιγμή που εφαρμόζετε διαδικασίες «fast truck» για επιθυμητές σας επενδύσεις της κακιάς ώρας χρηματοδοτημένες απ' τον λαό με προκαταβολικές κρατικές φοραπαλλαγές κι επιδοτήσεις και σκανδαλώδεις χρηματοδοτήσεις!

Θα συνεχίσουμε κάθε μήνα να σας ελέγχουμε! Συγχωρήστε μας τον τόνο, μα για το θέμα αυτό, μαζί με πολλούς περιφερειακούς και δημοτικούς συμβούλους, δεν θα σας αφήσουμε πολιτικά σε χλωρό κλαρί!

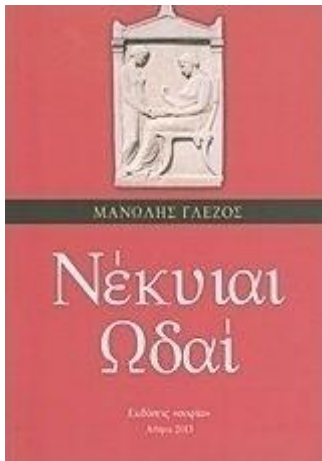

Προς εκτέλεση στο Λαζαρέτο ήταν στις φυλακές της Κέρκυρας το 1949 αλύγιστος και θανατοποινίτης, μεταξύ άλλων, ο αγωνιστής που μ' έναν ακόμα είχε κατεβάσει τη ναζιστική σημαία απ' την Ακρόπολη. Ο «επικίνδυνος κομμουνιστής» Μανώλης Γλέζος που πολύ πριν φύγει απ' τη ζωή προσκύνησε στο Λαζαρέτο και λίγο πριν δύσει, το 2019, εκάλεσε τον λαό, ενώ είχε αποχωρήσει από άλλα κόμματα με τα οποία είχε συνταχθεί, να ψηφίσει είτε το ΚΚΕ που τον «γέννησε» είτε μian άλλη πολιτικό Κίνηση που προτιμούσε. Τον Νοέμβριο του 1949 στις φυλακές της Κέρκυρας έγραψε ποίημα που τιτλοφόρησε «Μ' ένα μαντήλι στο χέρι»:

«Εδώ στην πέραν άκρια της πατρίδας / στα
τελευταία σύνορα της ζωής / πίσω από τα

σιδερόφρακτο κάστρο του θανάτου / όρθιος στ'
ακρωτήριο των πιο απίθανων ελπίδων (...)
μπροστά στην άξενη πόρτα με τα κρύα μάτια
και τα μαύρα σίδερα / (...) Καταμεσίς στον
Ωκεανό / να μη μπορούμε ν' ακούμε ούτε τα
κλάματα για το θάνατό μας / ν'
αφουγκραστούμε τη βοή της θάλασσας / την
οργή του ανέμου (...)».

Μαρτυρία για το Λαζαρέτο, για «αγώνες
αιματηρούς» στη φυλακή, άφησε. «Μας
θερίζανε στο ξύλο. Έβγαινες αναφορά, πάλι
έτρωγες ξύλο. "Κανένας από σας δεν πρόκειται
να ζήσει"... Βγαίναμε στα παράθυρα ψηλά
απάνω στους ώμους ο ένας του άλλου: "Λαέ
της Κέρκυρας σήμερα παίρνουν πάλι για
εκτέλεση, Λαέ της Κέρκυρας σήμερα θα
εκτελεστούν στο Λαζαρέτο κι άλλοι αγωνιστές
της Εθνικής Αντίστασης". Διαβάζαμε Παλαμά,
Σικελιανό.. Κι αυτοί ξύλο και "Δεν θα βγείτε
ζωντανοί"».

Ο συγκλονισμός αποτυπώθηκε κι αποκρυσταλλώθηκε και σ' άλλα ποιήματά του. «Ο Πυλώνας της Ελευθερίας -Φυλακές Κέρκυρας 1949-1951», «Απόψε πήραν και πάλι», «Στον τοίχο του Λαζαρέτο μπροστά». Συγκλονίζει το ένα περισσότερο από τ' άλλο!

«Απόψε πήραν και πάλι

*(στους συμπολεμιστές και συγκρατούμενους.
Εκτελέστηκαν στο Λαζαρέτο στις 8 του
Σεπτέμβρη 1949)*

*Απόψε πήραν και πάλι πέντε αγωνιστές για
εκτέλεση. Τον Νίκο Πελέκη, τον Γιάννη Καρρά,
τον Ηλία Μαστρογιάννη, τον Νικόλα Μελεμένη
και τον Παναγιώτη Μπαλαχτάρη.*

*Με τις φωνές μας, σπάμε της αδικίας της τη
σιωπή: / "Λαέ της Κέρκυρας, απόψε πήραν για
εκτέλεση / πέντε αγωνιστές της Εθνικής
Αντίστασης". (...)*

*Φυλακές Κέρκυρας
8 του Σεπτέμβρη 1949»*

Είναι ζωντανοί-νεκροί οι εκτελεσμένοι στο
Λαζαρέτο!

Αρκετές συγκλονιστικές μαρτυρίες για το
μαρτύριό τους περιλαμβάνει εξάλλου το βιβλίο
«Γεια σας αδέρφια» που το 1996 είχε εκδώσει
το σωματείο «Λαζαρέτο» το δημιουργημένο το
1983 από σωσμένους θανατοποινίτες,
δραστήριους απογόνους, συγγενείς και φίλους
των εκτελεσμένων και βασανισμένων πολιτικών

κρατουμένων στις φυλακές της Κέρκυρας και στο Λαζαρέτο την περίοδο 1946-1949.

Μαζί με αγωνιστές τοπικούς δημοτικούς συμβούλους και άλλους πολίτες, όπως ο Στέφανος Ριζικάρης και ο Φίλης Κορωνάκης, επρωτοστάτησαν τότε στον αγώνα για την ανακήρυξη του Λαζαρέτου σε Ιστορικό Μνημείο. Οι ιδρυτές του επρόσφεραν πολλά στην ανάπλαση και ανάδειξη του χώρου με δική τους φροντίδα και δαπάνες, σε συνεργασία με τον Δήμο Κέρκυρας.

Δεν αντέχει άλλη πολιτική υποκρισία, άλλη εκμετάλλευση της θυσίας με παραταξιακά παιχνίδια, άλλη ιεροσυλία, άλλη μικροπολιτική, άλλη παραποίηση, άλλη παραχάραξη της Ιστορίας ο Ιερός τόπος που η αλήθεια του είναι γραμμένη με αίμα!

Δεν πάει πολύς καιρός που το σωματείο «Λαζαρέτο» κατήγγειλε ότι «το κτίριο που προορίζεται για τη στέγαση του Μουσείου, έρημο το μεγαλύτερο χρονικό διάστημα, καταστρέφεται. Ο τοίχος των εκτελέσεων καταρρέει. Το εκκλησάκι που είχε αρχίσει να συντηρείται έμεινε μισοτελειωμένο και η υγρασία και η βλάστηση του δίνουν τη

χαριστική βολή. Ο περιβάλλον χώρος έμεινε με τα εναπομείναντα υλικά πετρωμένα, δείγμα αδιαφορίας και έλλειψης σεβασμού στον χώρο». Εκκρεμεί εξάλλου, όπως ανέφερε θυμίζοντας πάμπολλες υποσχέσεις δημάρχων, νομαρχών και περιφερειάρχων, το έργο της λιμενικής πρόσβασης.

Φάρος Ανθρωπιάς και Αγώνα για την Πρόοδο στέκει το Λαζαρέτο!

Άπαρτος!

Θαύματα κάνουν το κράτος και οι υπηρεσίες σας, κυρία περιφερειάρχη, όταν θέλουν. Ακόμη και απαραίτητα αμυντικά ναυτικά φυλάκια μετακομίζετε από την πιο κατάλληλη θέση τους για χάρη των επενδυτών, όπως αποδείξατε κι εσείς και οι προκάτοχοί σας, στην περιοχή του Ερημίτη! Μόνο για επενδυτές που υποστηρίζετε ισχύουν τα «fast truck» με υπογραφές ακόμη και ημέρα Σάββατο; Δώστε κι άλλες δεκαριές και δεκαπενταριές εκατομμύρια ευρώ για όποιο μοναστήρι είναι της αρεσκείας σας και προκατόχων σας, αλλά όλο αυτό το συγκριτικά ελάχιστου κόστους έργο για το Λαζαρέτο θα το κάνετε, θέλετε-δε θέλετε, επειδή το οφείλετε! Μην αμφιβάλλετε καθόλου. Όχι επειδή «Φτάνει Ένας» αποφασισμένος, όπως είχε πει ο

υμνητής της Επτανήσου Κωστής Παλαμάς,
αλλά επειδή το θέλει ο λαός για να καμαρώνει
τους γιους του! Δεν τιμά την ψήφο του λαού
όποιος εκπρόσωπός του γράφει προκλητικά
στα παλιά του τα παπούτσια ιερά και όσια
κόκκαλα του λαού!

Το ΚΚΕ με δική του εργασία και δαπάνη, ενώ
εσείς κωλυσιεργείτε, έχει τιμήσει και τιμά τους
εκτελεσμένους στον ιερό χώρο και με ειδική
μαρμάρινη τιμητική πλάκα.

Εσείς;

Δεν ξεχνάμε τα βάσανα των Επτανησίων και
άλλων κρατουμένων στο Λαζαρέτο επί
Κατοχής. Ούτε τι είχαν τραβήξει οι οδηγημένοι
από τους κατακτητές στο Λαζαρέτο, από τις

φυλακές της Ακροναυπλίας, εκατοντάδες Έλληνες και ανάμεσά τους και Επτανήσιοι αγωνιστές.

Ούτε τους κινδύνους που διέτρεξαν οι κομμουνιστές αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης τον Σεπτέμβριο του '43 όταν εσυνθηκολόγησαν οι Ιταλοί και αναμένονταν τα βομβαρδιστικά των Γερμανών. Ο λαός της Κέρκυρας τους έσωσε απ' το Λαζαρέτο και τους περιέθαλψε και τους έκρυψε κι εκείνοι ερίχτηκαν στον αγώνα της Εθνικής Αντίστασης στο νησί και την υπόλοιπη Ελλάδα. Μοιράστηκαν πολλοί απ' αυτούς τις θυσίες, το αίμα, τα δάκρυα, την πείνα, τη δυστυχία του κερκυραϊκού λαού.

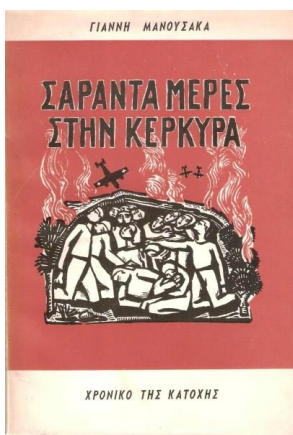
Από εκείνους αναδείχθηκε ο εικονιζόμενος δεξιά στη φωτογραφία γεννημένος στον οικισμό

του Κοντοκαλιού απέναντι απ' το Λαζαρέτο
Γραμματέας της Κομμουνιστικής Οργάνωσης
Κέρκυρας και μέλος της Νομαρχιακής
Επιτροπής του ΕΑΜ Κέρκυρας Βασίλης Άνθης
που ηγήθηκε των αιματηρών επιχειρήσεων
διάσωσης εγκαταστάσεων της πόλης από τα
καταστροφικά ναζιστικά σχέδια και σύμφωνα με
επιθυμία του και η τέφρα της σορού του που
αποτεφρώθηκε διασκορπίστηκε στον μώλο του
Λαζαρέτου λίγες μέρες μετά τον θάνατό του το
1999.

Στον ίδιο αγώνα, εγκατεστημένος στη Λευκίμμη
στο σπίτι του εκτελεσμένου το '49 κομμουνιστή
προέδρου της Ένωσης Γεωργικών
Συνεταιρισμών Κέρκυρας Θανάση Βλάσση,
ερίχτηκε μετά την απελευθέρωσή του απ' το
Λαζαρέτο και ο ο εικονιζόμενος αριστερά στη
φωτογραφία καπνεργάτης Απόστολος Γκρόζος,
ηγέτης της Ελληνικής Καπνεργατικής
Ομοσπονδίας. Ο κατοπινός επίτιμος πρόεδρος
του ΚΚΕ.

Κρατούμενος στο Λαζαρέτο, πριν οδηγηθεί σε στρατόπεδο στην Ιταλία, ήταν και ο πρώτος Γραμματέας της Οργάνωσης του ΚΚΕ στην Κέρκυρα μετά τη Χούντα Βλάσης Παπίγκης, φοιτητής τότε, που είχε συλληφθεί για τη συμμετοχή του στη μαθητική αντιφασιστική διαδήλωση του Νοεμβρίου του '41 στο νησί.

Να θυμηθούμε τι αντιμετώπισαν οι αγωνιστές της Αντίστασης στο Λαζαρέτο τον Σεπτέμβριο

του '43 όπως το διέσωσε κρατούμενος στο βιβλίο του «Σαράντα μέρες στην Κέρκυρα»; Μαρτυρία-κόλαφος για την κοινωνική τάξη που η πολιτική σας υπηρετεί στέκει αιώνια ο λόγος του κομμουνιστή κρατούμενου Γιάννη Μανούσακα σε περιγραφή της απελευθέρωσής τους απ' το Λαζαρέτο και όσων τους είπαν οι ναύτες του ναυτικού κλάδου του ΕΑΜ απελευθερώνοντάς τους: «Οι αρχόντοι μας δεν θέλανε να σας πάρουμε και πίεζαν τους Ιταλούς να μη δώσουν την άδεια. Περίμεναν να καταλάβουν οι Γερμανοί την Κέρκυρα και να σας σφάξουν εδώ στην ερημιά. Δεν τους πέρασε όμως. Το ΕΑΜ έκανε συλλαλητήριο, μπήκανε κόσμος κι απ' τα χωριά... Νικήσαμε τους γερμανόφιλους».

Κόλαφος!

Ολόκληρη επιχείρηση του ΕΛΑΣ με τον Κερκυραίο αξιωματικό Αλέκο Πρίφτη, σύμφωνα με τον Κερκυραίο δημοσιογράφο Κώστα Δαφνή, χρειάστηκε για να σωθούν, για να μεταφερθούν στην πόλη της Κέρκυρας, λίγες ώρες πριν αρχίσουν οι πιο ανελέητοι ναζιστικοί βομβαρδισμοί σ' όλο το νησί.

Ενώ «οι αρχόντοι (...) περίμεναν να καταλάβουν οι Γερμανοί την Κέρκυρα» για να σφάξουν αυτοί τους έγκλειστους στο Λαζαρέτο, οργάνωσε και έφερε εις πέρας την απελευθέρωση και μεταφορά των εκατοντάδων κρατουμένων στην πόλη της Κέρκυρας.

«Έπεφταν οι πρώτες γερμανικές βόμβες στο λιμάνι, όταν οι τελευταίοι κρατούμενοι πατούσαν ελεύθεροι την κερκυραϊκή γη τη νύκτα της 13 Σεπτεμβρίου», έγραψε ο Κερκυραίος δημοσιογράφος-λόγιος Κώστας Δαφνής. «Η συμπάθεια με την οποία περιέβαλε τους απελευθερωθέντας ο κερκυραϊκός λαός ήταν τέτοια, ώστε σε λίγες ώρες οι εκατοντάδες των ξένων», πέραν των Κερκυραίων και Επτανησίων, «είχαν τακτοποιηθή σε φιλόξενα σπίτια», ανέφερε στο βιβλίο του «Χρόνια Πολέμου και Κατοχής».

Πόσοι και ποιοι άλλοι την περίοδο της Κατοχής υπέφεραν εκτοπισμένοι και φυλακισμένοι για λίγο ή για πολύ στο Λαζαρέτο; Μαρτυρίες κρατουμένων για το πόσους είχαν στοιβάξει εκεί οι Ιταλοί στο τέλος της ιταλικής κατοχής τούς ανεβάζουν σε περίπου εξακόσιους πενήντα! Κομμουνιστές κι άλλοι ΕΑΜίτες, μαρτυρούν τα στοιχεία, ήταν στη μεγάλη τους πλειονότητα.

Τιμή ίδια ανήκει σ' όλους εκείνους που αντιστάθηκαν στον φασισμό κι επέρασαν κι έζησαν κρατούμενοι εκεί για λίγο ή για πολύ. Όπως και σε νέους των νησιών μας, που νωρίτερα είχαν πέσει στα «δίχτυα» της ΕΟΝ του Μεταξά -που άφησε την Κέρκυρα χωρίς ούτε ένα αντιαεροπορικό όπλο στο έλεος των Ιταλών- και ρίχτηκαν με ανιδιοτέλεια στην Αντίσταση συνεργαζόμενοι με το ΕΑΜ και τους κομμουνιστές.

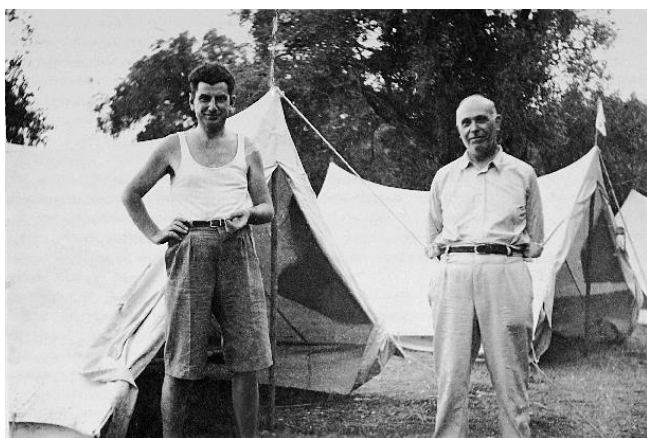
Ήταν εκεί νωρίτερα μεταξύ άλλων και ο εξόριστος στη συνέχεια σε στρατόπεδο συγκέντρωσης την Ιταλία Κερκυραίος κεντρικός δημοσιογράφος Γρηγόρης Δαφνής, υποψήφιος βουλευτής το 1951 με το κόμμα του Πλαστήρα

και συγγραφέας βιογραφίας του Καποδίστρια κι άλλων ιστορικών έργων.

Ούτε αυτός και οι άλλοι μη κομμουνιστές αγωνιστές δεν σας λένε τίποτα;

Είχαν μεταφερθεί εκεί «επικίνδυνοι» για τα στρατεύματα κατοχής κομμουνιστές και άλλοι αγωνιστές, ακόμη και μαθητές γυμνασίου, από την Κεφαλονιά. Άλλοι απ' τη Ζάκυνθο, άλλοι απ' τη Λευκάδα, την Ιθάκη, τους Παξούς και μικρότερα νησιά. Ο κάθε άλλο παρά κομμουνιστής Κώστας Δαφνής έχει αναφέρει ότι τα μέσα του 1943 ανέρχονταν σε 105 οι Κερκυραίοι κυρίως και άλλοι Επτανήσιοι κρατούμενοι στο Λαζαρέτο από τους Ιταλούς, επί συνόλου περίπου 500 κομμουνιστών κυρίως πολιτικών κρατουμένων, οδηγημένων εκεί και από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης της Αιτωλοακαρνανίας και της Ακροναυπλίας. Εκεί είχαν μεταφερθεί και αρκετοί απ' τους συλληφθέντες το 1942 στην ιταλική επιχείρηση εξάρθρωσης κερκυραϊκού «κομμουνιστικού δικτύου» με τη σύλληψη του πρώτου ηγετικού πυρήνα του ΕΑΜ Κέρκυρας. Πολλούς τους εστοίβαζαν σε πρόχειρα ξύλινα παραπήγματα. Είχαν συρματοπλέξει το στρατόπεδο.

Αρκετοί Κερκυραίοι νωρίτερα ήταν εκτοπισμένοι στους Παξούς και τους Οθωνούς, όπου είχαν μεταφερθεί, μεταξύ αυτών, ο πρώτος μετά τη Χούντα κεντρικός δήμαρχος της Κέρκυρας Σπύρος Ραθ, πρώην πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου Κέρκυρας, «επικίνδυνοι» αντιφασίστες στρατιωτικοί όπως ο Σωτήρης Καψάλης, έμποροι όπως ο Χριστόδουλος Μούχας, ιατροί όπως ο Θεόδωρος Γουλής απ' το χωριό Αγραφοί, νομικοί και άλλοι πολίτες ακόμη και συντηρητικών πολιτικών φρονημάτων, όπως και τόσο γνωστοί κομμουνιστές σαν τον πρώην βουλευτή Βασίλη Νεφελούδη και τον Τηλέμαχο Ρούση, το όνομα του οποίου έχει δοθεί σε πλατεία στην πόλη της Κέρκυρας.

Όπως και ο εικονιζόμενος στο δεξί άκρο στη φωτογραφία στους Παξούς με τον ομοϊδεάτη

του Μιχάλη Κοντό εξόριστος κομμουνιστής φιλόλογος και μελετητής και μεταφραστής εκατό και πλέον επιστολών του Ιωάννη Καποδίστρια Νίκος Βαρότσης, που μαρτυρίες αναφέρουν ότι απήγγειλε στους συνεξόριστούς του αποσπάσματα απ' τον Δάντη, στίχους του Καρντούτσι και του Πετράρχη, μπαλάντες που τραγουδούσαν τον έρωτα και αγαπούσε βαθιά τη ζωή και τη χαιρόταν αγκαλιάζοντας τους ανθρώπους με αγάπη και καλοσύνη.

Επειδή οι κρατούμενοι στο Λαζαρέτο ήταν στη συντριπτική τους πλειοψηφία κομμουνιστές, ΕΑΜίτες, μέλη και φίλοι του ΚΚΕ και συνεργαζόμενοι μαζί του δεν θέλετε λοιπόν, κυρία περιφερειάρχη και κυρία δήμαρχε, να γίνει Μουσείο Εθνικής Αντίστασης ή όπως αλλιώς θέλετε να το λέτε στη γλώσσα σας και δεν κάνετε τίποτα σχετικό; Επειδή η τραγική

κατάληξη των τουλάχιστον 112 αγωνιστών της Αντίστασης στο Λαζαρέτο δηλώνει τον μεταπολεμικό διωγμό της Αντίστασης; Επειδή όπως έγραψε ο ίδιος ο πολέμιος των κομμουνιστικών ιδεών Κώστας Δαφνής «το ΕΑΜ είχε κατακτήσει το μεγαλύτερο μέρος του κερκυραϊκού λαού» και ήταν ο εμπνευστής και η ψυχή της Αντίστασης στο νησί που εμέτρησε τότε 2.200 περίπου νεκρούς απ' τις διάφορες πολεμικές αιτίες και 4.700 έστω για μια μέρα φυλακισμένους, εκτοπισμένους, εξορισμένους Κερκυραίους, άλλους Επτανήσιους κι Έλληνες μα και Ιταλούς και Γερμανούς και Πολωνούς κι Αυστριακούς αντιφασίστες των κατοχικών στρατευμάτων αγωνιστές; Θα σας μέμφονταν πιστεύουμε και οι ίδιοι οι Δαφνήδες!

«Με κατηγορίες ή χωρίς κατηγορίες, οι Κερκυραίοι εγκλωβίζονταν στο στρατόπεδο. Οι συνθήκες διαβιώσεως από πλευράς υδρεύσεως, αποχετεύσεως και καθαριότητας ήταν απάνθρωπες. Χρειάστηκε εντατική προσωπική εργασία των κρατουμένων για να καταστή η διαβίωσι κάπως ανθρωπινή», έγραψε τότε για το Λαζαρέτο ο Κ. Δαφνής. Οι Ιταλοί έβαζαν ανάμεσά τους δήθεν αντιστασιακούς πληροφοριοδότες τους και είχαν εμποδίσει κλιμάκιο του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού να ενισχύσει τους Επτανήσιους

κρατούμενους με τρόφιμα και άλλα εφόδια, με το αιτιολογικό ότι δήθεν ήταν δικοί τους υπήκοοι και τάχα εκάλυπτε πλήρως τις ανάγκες τους. Η «κάλυψη» αυτή ήταν «ένα μοναδικό συσσίτιο την ημέρα με πουλέντα ή ζυμαρικά» και «τα παράπονα των κρατουμένων γίνονταν δεκτά με ξύλο». Όλα αυτά, ενώ από τις φυλακές της Κέρκυρας εκείνη την περίοδο «επέρασαν χιλιάδες Κερκυραίοι». Μέσα σε δεκαπέντε μήνες την περίοδο 1942-1943 ιταλικά στρατοδικεία εξέδωσαν περισσότερες από 2.000 αποφάσεις για διάφορα «αδικήματα» στρεφόμενα εναντίον των αρχών κατοχής στο νησί. Την άνοιξη του 1942 είχαν συλληφθεί και μεταφερθεί σε στρατόπεδο στην Ιταλία 56 Κερκυραίοι μόνιμοι αξιωματικοί.

γιαννη μανουσάκ

ΑΚΡΟΝΑΥΠΛΙΑ
(θρύλος & πραγματικότητα)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
Κ. ΚΙΠΟΠΟΥΛΟΣ

Στο Λαζαρέτο και στη μεταφορά των κομμουνιστών αγωνιστών απ' την Ακροναυπλία στο νησάκι και στις συνθήκες εκεί ο Κρητικός αγωνιστής Γιάννης Μανούσακας αναφέρεται και στο βιβλίο του «Ακροναυπλία». Διέσωσε πολύτιμα στοιχεία: «Βρισκόμαστε στην Κέρκυρα (...) Είναι το Λαζαρέτο. Από μια μύτη του βράχου κάρφωνε βαθιά στη θάλασσα μια πέτρινη παλιά προβλήτα και σ' αυτή κολλήσανε τα βενζινόπλοιά μας. Ένας δρομάκος ανηφόριζε φτάνοντας σε κάτι κτήρια παλιά. Τα τοιχιά τους ήταν βαθύγκριζα, κι έμοιαζαν να στέκουν εκειδά από αιώνες, κι από τη συρραφή της πέτρας με τον ασβέστη κι όλη τη σιγουριά του κτηρίου καταλάβαινε κανείς πως ήταν έργο του θαλασσοκράτορα -μια φορά κι έναν καιρό- Βενετσιάνου (...) Περάσαμε από μια καμαρωτή πόρτα σε μια μεγάλη αυλή. Δυο λεύκες σκέπαζαν ένα κομμάτι της κι ένα γύρω της βρισκόντανε χαλάσματα που στα πιο πολλά είχανε βάλει πρόχειρες σκεπές από πισσόχαρτο. Σ' εμάς έδωσαν το δεξιό του προαυλίου, μα έπρεπε να στήσουμε ντουβάρια δίπλα απ' τα παλιά τοιχιά, να βάλουμε σκεπές από πισσόχαρτο κι εκεί να κατοικήσουμε. Βρέθηκε όμως ένας θαλαμάκος σκεπασμένος και σ' αυτόνε βάλαμε τους γέρους και τους άλλους σακατεμένους. Οι άλλοι κοιμόμαστε στην αυλή. Σε λίγες μέρες ετοιμάσαμε τα σπίτια

μας. Κερκυραίοι μαστόροι έφτιασαν από δυο πατωσιές πατάρια και πάνω 'κει θα κοιμόμαστε. Τα ξύλα ήταν από κυτταρίσσια κι όπως το πισσόχαρτο κατέβαζε τη λαύρα του ήλιου, μοσχοβολούσαν οι θαλάμοι μας. Εδώ βρήκαμε ως εφτακόσιους κρατούμενους, Κερκυραίους, ως επί το πολύ. Μα κι από τ' άλλα Εφτάνησα (...) Ακόμα μαζί μας είχανε φέρει και τους άλλους όμηρους πατριώτες του διπλανού μας μπλοκ, του στρατοπέδου της Βόνιτσας. Εδώ ο στρατοπεδάρχης που ήταν ο ίδιος που είχαμε και στ' άλλα στρατόπεδα, με διαταγή της ανώτερης διοίκησής του, μας έβαλε σε αυστηρή απομόνωση. Κανείς δεν έπρεπε να μιλήσει σ' εμάς τους Ακροναυπλιώτες, σε κανένα δεν έπρεπε να μιλάμε εμείς. Οι επαφές μας γίνονταν πολύ μυστικά».

Ίδιες μαρτυρίες έχει καταγράψει ο Κεφαλονίτης αγωνιστής κρατούμενος εκεί Γεράσιμος Αντωνάτος στο βιβλίο του «Στα στρατοπεδα».

Υπήρχαν μαζί τους και Ιταλοί δημοκράτες, αλλά η παλιά φρουρά του στρατοπέδου το 'χε γεμίσει με φρουρούς φασίστες και με χαφιέδες. Ο Ακροναυπλιώτης Νίκος Ακριτίδης φρόντισε «να μαζέψει τους καλλιτέχνες της ομάδας και να ξαναζωντανέψουν τη χορωδία και την ορχήστρα για λίγη ψυχαγωγία». Ένα πρωί,

αρχές του Ιουλίου 1943, δημοκράτες Ιταλοί στρατιώτες χαρούμενοι τους ανήγγειλαν «Φινίς πόλεμος, καμαράτ! Κάτω φασισμός, καμαράτ!», καθώς άρχιζε συμμαχική απόβαση στην Ιταλία. Πανηγύρι! «Οι στρατιώτες χαιρόντανε, γιατί η χώρα τους νικιότανε, μα από καιρό κιόλας τον αντίπαλο στρατό τον λογάριαζαν ελευθερωτή της πατρίδας τους από το φασισμό της πλουτοκρατίας και τη Γερμανική κατοχή (...) Δε μας χωρούσαν τα ρούχα μας. Είχαμε ξεχάσει την πείνα μας πάνω σ' αυτό το βράχο». Εζούσαν πια «με την ελπίδα της απελευθέρωσης απ' τον ΕΛΑΣ», εζούσαν «μια αφάνταστη ευτυχία».

Οργάνωσαν στο Λαζαρέτο γιορτή με χορούς απ' όλην ανεξαιρέτως την Ελλάδα. «Μονάχα χορό». Έλειψε πια «μια εχθρότητα» που έδειχναν για τους Ακροναυπλιώτες κομμουνιστές 15-20 κρατούμενοι από «καλά σπίτια» της Κέρκυρας που κάποτε είχαν ενταχθεί στην ΕΟΝ του Μεταξά, καθώς πια «είχανε σαν ιδανικό τους την εθνική ανεξαρτησία και κάπως ακαθόριστα και την πολιτική ελευθερία». Άρχισαν «ν' αποτοξινώνουνε την ψυχή τους και να νιώθουνε συμπάθεια και φιλία. Και ήρθε η γιορτή μας, με το χορό... Ο χορός μας τους μίλησε πιο καθαρά και πέταξε ό,τι κακό είχε λεκιάσει την ψυχή

τους... Την επόμενη μέρα μας κάλεσαν για την Κυριακή που θα τραγουδούσαν και θα έπαιζαν μαντολίνα», ζητώντας τη βοήθεια του Νίκου Ακριτίδη, ηγετικής μορφής του ΚΚΕ.

«Τραγούδησαν διάφορα της ζωής τραγούδια και πατριωτικά, τέτοια που να μη θίγουν πολύ την Ιταλική κατοχή, και βρουν αφορμή οι φασίστες και μας χαλάσουν τη συγκέντρωση. Πολλοί σύντροφοι δάκρυσαν, όταν είπαν ένα τραγούδι για τα πάθη και το πείσμα της σκλαβωμένης Αθήνας. Είχε τούτη η γιορτή, κάτι τι το βαθιά πολιτισμένο (...) Μετά λίγες μέρες κατάφερε ο λαός της Κέρκυρας ν' απελευθερώσει από την ομηρία αυτούς τους νέους και γίνηκαν οι καλύτεροι κήρυκες πάνω στο νησί τους για μας και τη ζωή μας, κι αυτό βοήθησε στην απελευθέρωσή μας».

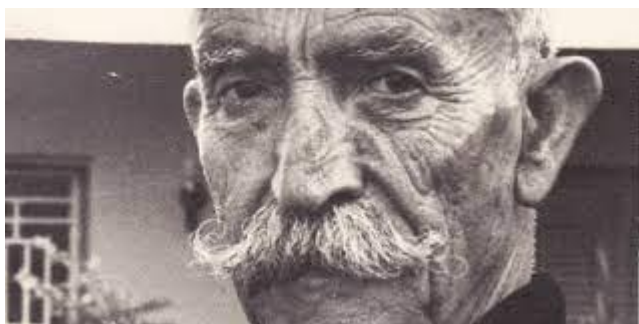
Οι Ιταλοί «μια νύχτα άρπαξαν πέντε συντρόφους (...), βαρούσαμε πάλι συναγερμό της ψυχής». Δεν θυμόταν «όλους τους συντρόφους, που πήραν εκείνη τη μαύρη λαχτάρα», εκτός από δύο: τον Νίκο Μπελογιάννη και τον Κεφαλονίτη Μιλτιάδη Ζαχαράτο. Επερίμεναν! Εδιάβαζαν την «Οδύσσεια», την «Ιλιάδα»! Ήταν «η μοίρα του φυλακισμένου κι αλλοίμονό του αν δεν την είχε: Να μαγεύεται κι έτσι να λευτερώνεται για λίγο με τη φαντασία του».

Κοιτούσαν...

«Κοιτούσα απέναντί μας τη στεριά της Κέρκυρας με τα καλωργωμένα περιβόλια: σε κάθετες σειρές οι ελιές, ψηλόκορμες, μ' ασημοπράσινες κλάρες κι ανάμεσά τους οι φουντωτές σαν ομπρέλλες βαθυπράσινες πορτοκαλιές. Πιο κει ανεμίζει γαλαζωπός ένας καλαμιώνας, πούχει τις ρίζες του στο μοναδικό "ποταμό", όπως λένε οι Κερκυραίοι, ένα αυλάκι με θολά ακίνητα νερά, που εδώ θέλουνε τον Οδυσσέα να βγαίνει ναυαγός και να τον βρίσκει η κόρη του Βασιλιά με τις δούλες της.

Αστειεύομαι (...), λέω πως σε λίγο που θα λευτερωθούμε θα πάω κει στον καλαμιώνα να ανταμώσω τη... Ναυσικά. Απαγγέλλω στίχους του Όμηρου - θυμάμαι ακόμη πάνω από διακόσιους». Μαζί του ήταν κι Κερκυραίος Βασίλης Άνθης, ο δολοφονημένος αργότερα λόγιος αρχισυντάκτης του «Ριζοσπάστη» Τάκης Φίτσος κι ο αργότερα βουλευτής Λέσβου του ΚΚΕ Κώστας Βασάλος. Επικεφαλής τους, με το ψευδώνυμο «Παππούς», ο Απόστολος Γκρόζος. «Μου κάνει αφάνταστα καλό ν' αναθυμούμαι τη ζεστή ψυχή, την αμόλευτη καλωσύνη, την ντομπροσύνη και την εντιμότητα (...) των συντρόφων και πόσο στοργικά και με πόση καλωσύνη φερνόντουσαν, όχι μόνο σ'

εμάς τους νεώτερους στην ηλικία και στον αγώνα, μα σε όλους τους ανθρώπους, και στους αντίπαλους ακόμα».

Τι φύση και πόση αντίφαση και πώς τα περιέγραψε ο της Κρήτης γιος Μανούσακας!

«Τηρώντας απ' το παράθυρο τον ήλιο όπως κατέβαινε κατά τη δύση του, όπως τρεμόπαιζε, κόνταινε τις αχτίνες του κι ορχιότανε, γινότανε σα χρυσή φωτιά, πυρπολούσε τα συννεφάκια κι από λίγο βουτούσε ο δίσκος του πίσω από τα κυπαρίσσια και τις ελιές, τα χρυσοφλόγιζε τυλίγοντάς τα σε μια αέρινη πυρωμένη πορφύρα, σα νάθελε να κάψει τη χλωροσιά τους, μα τα δέντρα στέκονταν ζωντανά κι ακλόνητα όπως "οι εν καμίνω παίδες" κι από λίγο μεγάλωναν την ισκιά τους φτάνοντάς την ως το σβησμένο καθρέφτη της θάλασσας, που σιγά-σιγά αυτή ησύχαζε και μέρωνε παίρνοντας

ένα σκούρο μολυβί χρώμα, που σκούραινε και γινόταν ένα με το σκοτάδι που κυρίευε τα πάντα.... Δε θα ευχόμουνα ποτέ σε κανένα να ζήσει τη δυστυχία του κρατούμενου. Μα δεν υπάρχει άλλος τόπος να αισθανθείς τόσο πολύ βαθιά στην ψυχή, την ομορφιά της φύσης, όσο όταν την αντικρύζεις από τη σιδεριά ενός παραθυριού».

Έβρισκαν τρόπο και τους έστειλαν τρόφιμα απ' την Κέρκυρα. Απ' την ΕΑΜική Εθνική Αλληλεγγύη. Όπως μαρτυρίες βεβαιώνουν ότι ο κόσμος έκανε και στις πιο δύσκολες συνθήκες για τους αγωνιστές στις φυλακές της πόλης της Κέρκυρας.

«Το φτωχικό δείπνο (...) παραείχε γίνει φτωχικό. Ωστόσο ψυχολογικά είχαμε νικήσει, γιατί μας βοηθούσε και η πολιτική κατάσταση, κείνο το αίσθημα της λήψης (...) μας βασάνιζε, μα και δεν είχαμε πρηξίματα ή θανάτους. Παίρναμε τα τρόφιμα τη μερίδα του ομήρου, κι η Εθνική Αλληλεγγύη της Κέρκυρας κάτι μας συμπλήρωνε από το στέρημα του ευγενικού λαού του νησιού. Μετά το δείπνο ξαπλώναμε γιατί απαγορευόταν κάθε κίνηση κρατούμενου».

Αγρυπνούσε ο Κρητικός, αγρυπνούσαν με τ' όραμα της Λευτεριάς, με τ' όραμα των

σολωμικών στίχων του «Κρητικού» και των «Ελεύθερων Πολιορκημένων», με τ' όραμα του 'Δυσσέα!

«Απέναντί μας η στεριά της Κέρκυρας κοιμότανε τυλιγμένη μ' ένα ανάλαφρο, που όλο κι αραίωνε από τη ζεστασιά του ήλιου, γαλαζωπό πούσι κι ο Παντοκράτορας το μεγάλο βουνό του νησιού κατά τα βορεινά του, με τα ψηλά γκρεμνά κατά τη θάλασσα και τις γυμνές φουσκωμένες ράχες του, απόσωνε την ομορφιά του καλοκαιριάτικου πρωινού».

Τι σπλάχνα, τι θάλασσα!

«Τα σπλάχνα μου κι η θάλασσα ποτέ δεν ησυχάζουν!», σα ν' αντηχούσε απ' τα Μουράγια της πόλης, απ' το βομβαρδισμένο σπίτι του Ποιητή των ποιητών.

«Συρματόπλεξαν ένα κομμάτι ως τρία στρέμματα θάλασσα και μας έβγαζαν ανά εκατό πρωί κι απόγεμα για να πλύνουμε τα πιάτα μας και να νιφτούμε. Βρισκόμαστε στις μπουνάτσες του Αυγούστου. Τα πρωινά η πρώτη εκατοντάδα πετύχαινε τη θάλασσα, σαν δεν είχε αεράκι, να κοιμάται ακούνητη, σκεπασμένη μ' ένα σκούρο μαβί, ή άλλες φορές

κιτρινοπόρφυρο, λουστρίνι. Κι όταν σε λίγο τη βελόνιαζαν κατάλοξες οι πρώτες ηλιαχτίδες, άρχιζε σαν αγουροξυπνημένη να της κακοφαίνεται, ζάρωνε τη σκεπή της, ξύνιζε το μούτρο, κι από λίγο οι ζαρωματιές μεγάλωναν, γινόντανε κυματάκια που τρέχανε ανάλαφρα και χαρωπά κατά τη στεριά, κι άρχιζαν το ολοήμερο αλύχτισμά τους με την πέτρα».

- «Καλή 'ναι η μαύρη πέτρα σου» Κρητικέ!

Η θάλασσα χρωμάτιζε το στρατόπεδο.

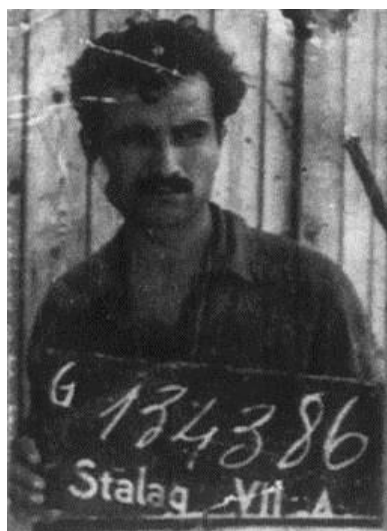
- «Δόξα 'χ' η μαύρη πέτρα του και το ξερό χορτάρι»!

«Εδώ τιμούμε όχι μόνο τους συγκεκριμένους εκτελεσμένους από τα πολιτικά ή στρατιωτικά θανατοδικεία της περιόδου του Εμφυλίου πολέμου, αλλά όλους τους αγωνιστές-μαχητές των χρόνων 1941-1944 και 1945-1949 για την Ελλάδα», είχε τονίσει στο Λαζαρέτο το 1998 ο κομμουνιστής Σπύρος Διλιντάς από την Πανελλήνια Ένωση Αγωνιστών Εθνικής Αντίστασης. Τα ίδια είχε πει «στον τόπο της θυσίας και της δόξας» το 2001, πάλι από την ΠΕΑΕΑ, ο ομοϊδεάτης του Γιάννης Μπότσης.

«Το Λαζαρέτο ήτανε στρατόπεδο συγκέντρωσης του μουσολινικού φασισμού στα Επτάνησα» με αγωνιστές που είχαν σταλεί εκεί και «από την ιταλική Καραμπινιερία Κεφαλληνίας, Ζακύνθου, Ιθάκης, Λευκάδας», έγραψε ο αγωνιστής Αλέξανδρος Τσουρουνάκης σε σημειώσεις του που διέσωσε η αγωνίστρια Φωτεινή Γεωργαντά. Ανάμεσά τους, όπως ο ίδιος εβεβαίωσε, ήταν και μαθητές από σχολεία της Κεφαλονιάς. Επιπλέον, «κάποιοι αγωνιστές από το Λαζαρέτο βρέθηκαν σε στρατόπεδα της Ιταλίας», ενώ άλλοι, μετά την απελευθέρωσή τους, «οργάνωσαν την άμυνα» της Κέρκυρας απέναντι στον χιτλερικό εισβολέα-κατακτητή.

Εκεί στο Λαζαρέτο ήταν και ο πολιτογραφημένος Κερκυραίος αγωνιστής απ' την Ήπειρο Γιώργος Λεβέντης, που αργότερα πιάστηκε απ' τους Ναζί και στάλθηκε στο Νταχάου όπως και Κερκυραίοι αξιωματικοί κι εστάθηκε 'κει σαν αδελφός στον κλεισμένο νωρίτερα στις φυλακές της Κέρκυρας Γενικό Γραμματέα του ΚΚΕ Νίκο Ζαχαριάδη, τον παραδομένο απ' το μεταξικό καθεστώς στους Ναζί.

Λεβέντης όνομα και πράγμα, μετά τη Χούντα ήταν ο πρώτος πρόεδρος του παραρτήματος της Πανελληνίας Ένωσης Αγωνιστών Εθνικής Αντίστασης στην Κέρκυρα κι είχε αγωνιστεί μαζί με το ΚΚΕ, στο πλευρό των κομμουνιστών ίσαμε το τέλος του, για να μην γίνει το Λαζαρέτο βορά ούτε επενδυτών ούτε εμπόρων της λήθης.

Θα επιτρέπτε, τι λέτε, τη φωτογραφία του με τ' όνομά του σ' αυτό το Μουσείο που τελικά δεν το φτιάχνετε γιατί ξέρετε πως μπορεί να γυρίσει μπούμπεραγκ στην πολιτική σας;

Νησίδα δοξασμένη, μα χωρίς έναν φύλακα την έχουν αφήσει. «Μεσ' 'ς το γιαλό της Κέρκυρας μαύρ' είμαι πέτρα κ' έρμη»!

Θα επιτρέπεται ή όχι φωτογραφία του Νίκου Μπελογιάννη που επίσης είχε υποφέρει επί Κατοχής στο Λαζαρέτο;

Μήπως θα διαταράσσει το «συμφιλιωτικό πνεύμα» του Μουσείου η σοκαριστική μαρτυρία του Γιάννη Μανούσακα για την αστική τάξη της Κέρκυρας;

Θα επιτρέπονται οι στίχοι του εκτελεσμένου Σουλιώτη Κιτσοπάνου που χωρίς αστικό τακτ τολμούν να λένε «είμαστε το αύριο και είσαστε το χθες»;

Θα επιτρέπεται η μαρτυρία Κερκυραίου ιατρού ότι μπροστά στο εκτελεστικό απόσπασμα μελλοθάνατος χόρευε τσάμικο και ότι ο αποσπασματάρχης Γιώργος Μπάρλας, απ' τη Σχολή Έφεδρων Ανθυπολοχαγών του Παλαιού Φρουρίου, δεν άντεξε τον ρόλο που του ανέθεσαν και το τραγούδι-γλέντι των εκτελεσμένων, γύρισε πίσω, αυτοπυροβολήθηκε και πέρασε με τ' αδέρφια του στην αθανασία;

Θα επιτρέπεται η μαρτυρία ότι ο 20χρονος εκτελεσμένος τις 11 Μαρτίου 1948 Αλέξανδρος Μικρόπουλος και άλλοι μελλοθάνατοι οργάνωσαν θεατρικές παραστάσεις στα κελιά πριν τους πάρουν;

Ή η μαρτυρία δεσμοφυλάκων ότι εκείνοι στα κελιά τους λίγο πριν εκτελεστούν «αντί να βάλουν το κεφάλι κάτω, έχουν το κεφάλι ψηλά, τραγουδάνε, χορεύουν»;

«Πάμε για να δώσουμε τη ζωή μας για τα ιδανικά εκείνα που παλέψαμε» έλεγαν, έγραψε ο Σταμάτης Σκούρτης.

Μήπως θα ταράσσονται τα «συμφιλιωτικά» πνεύματα Υμών αν παρουσιάζονται χωρίς λογοκρισία τα στερνά γράμματα των αγωνιστών στις οικογένειές τους και στους συντρόφους τους στη φυλακή, όπως το γράμμα που θαρρείς εμπνευσμένοι κι απ' τους «Ελεύθερους Πολιορκημένους» του Σολωμού κι απ' τον «Θούριο» του Ρήγα Φεραίου έγραψαν από κοινού μέσα στη φυλακή τις 10 Ιανουαρίου 1948 πριν τους πάρουν για εκτέλεση ξημερώματα ο 26χρονος Βασίλης Κωνσταντόπουλος, ο εικονιζόμενος 24χρονος Ανδρέας / Κώστας Παπαδόπουλος, ο 23χρονος Κώστας Πολίτης, ο 22χρονος Θεοφάνης Τράγος και ο 27χρονος Διαμαντής Τσαγκάρης και ακολουθεί;

«Αγαπημένα μας αδέρφια, έχετε γεια για πάντα. Όσους πικράναμε ας μας συγχωρέσουν. Εμείς δεν νιώθουμε πίκρα για κανέναν. Νιώθουμε

περήφανοι που σ' εμάς έλαχε η τιμή να εκπροσωπήσουμε πρώτοι την Αντίσταση στο βωμό της λευτεριάς. Μη σας δειλιάσει το απόσπασμα. Δεν υπάρχει πιο μεγαλείο από τη μετάβαση στην αθανασία. Τό όραμα της μελλούμενης νίκης σου δίνει φτερά και σε κάνει να είσαι ήρεμος. Όταν ξέρεις γιατί πέφτεις, δεν πεθαίνεις.

Πώς θέλαμε να σας δείξουμε τη χαρά που νιώθουμε αυτή τη στιγμή. Της ψυχής η περηφάνια δεν λέγεται με λόγια, μόνο όσοι θα χρειαστούν να μας ακολουθήσουν, αν και ευχόμαστε με όλη μας την καρδιά να είμαστε οι πρώτοι και οι τελευταίοι, θα νιώσουν το μεγαλείο αυτής της στιγμής.

Και μια παράκληση. Κανείς να μη δεχτεί να υποταχθεί. Η δήλωση ατιμάζει. Καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή. Γεια σας αδέρφια».

Να πώς ο Σολωμός το είχ' εκφράσει για τους Μεσολογγίτες: «Δρόμο να σχίσουν τα σπαθιά κι ελεύθεροι να μείνουν»!

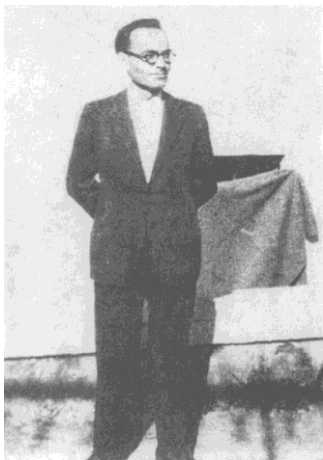
Θα χωράνε οι παρακάτω περικοπές απ' το ακόλουθο ορθογραφικά μόνο διορθωμένο γράμμα του 27χρονου Ηλία Λιάκουρα λίγες ώρες πριν εκτελεστεί τις 3 Απριλίου 1948;

«Λατρευτή μου γυναίκα, γεια σου.

Γεια σου για πάντα, γιατί άλλο γράμμα απ' αυτό δεν πρόκειται να ξαναλάβεις. Αγάπη μου όταν θα λάβεις και θα διαβάσεις το γράμμα μου αυτό, θέλω να κάνεις πέτρα την καρδιά σου για να μπορέσεις να συνεχίσεις αυτόν τον άνισο αγώνα που έκανα κι εγώ μέχρι σήμερα, που για το μεγαλείο του αγώνα αυτού έπεσαν χιλιάδες μάρτυρες, μα δεν πρόδωσαν, για να κατακτήσουν αυτά τα ιδανικά που λέγονται Λευτεριά, Δημοκρατία, Ανεξαρτησία!

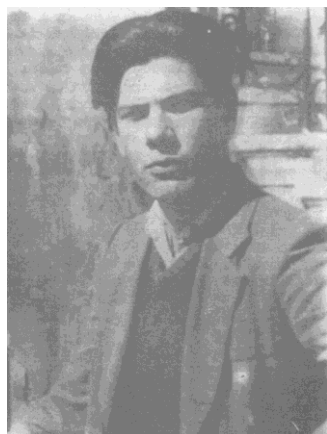
Θέλω να είσαι υπερήφανη και να κρατάς πάντα το κεφάλι σου ψηλά σαν τίμια Ελληνίδα και σαν

γυναίκα ενός ήρωα που πολεμώντας έπεσε από τα δολοφονικά βόλια των προδοτών, μόνο και μόνο για να κάνει ευτυχισμένο το λαό και εσένα (...). Αγαπούλα μου, όταν μεγαλώσουν τα παιδιά μας, θέλω να τα διδάξεις να αγαπήσουνε το Λαό, να παλεύουν για τα συμφέροντά του, να αγαπάνε το δίκιο, να αγωνίζονται γι' αυτό, έστω και αν χρειαστεί να δώσουνε και τη ζωή τους. Ακόμα δίδαξέ τα να αγαπήσουνε και να γίνουν μέλη του ηρωικού αυτού κόμματος που λέγεται ΚΚΕ».

Μήπως δεν χωράει στα δήθεν αυτοδιοικητικά πολιτικά μέτρα σας η αναφορά στον 36χρονο πρώτο εκλεγμένο μεταπολεμικό δήμαρχο του Περιστεριού της Αττικής κομμουνιστή Ευγένιο Χαραλαμπίδη που εκτελέστηκε κι αυτός εκεί τις

22 Ιουλίου 1948 επειδή δεν αποκήρυξε το Κόμμα της επιλογής του;

Θα κριθεί μη «συμφιλιωτικό» και δεν θα χωράει το στερνό γράμμα του 24χρονου εκτελεσμένου τις 11 Μαρτίου 1948 Αντώνη Μπέη ή Βέη που ακολουθεί;

«Λίγες ώρες πριν σταματήσει και η τελευταία μου πνοή, Σεβαστοί μου γονείς. Σας χαιρετώ για πάντα (...) Τελευταία μου επιθυμία είναι να μην μαυροφορέσετε, εγώ πεθαίνω περήφανος γιατί εκτελούμαι σαν αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης και όχι σαν εγκληματίας, γιατί ουδέποτε αναμίχτικα σε μια τέτοια πράξη (...) Μη λυπηθείτε αλλά γλεντάτε γιατί δίνετε και εσείς εμένα διά τον αγώνα για την Λευτεριά της πατρίδας».

Θα κριθεί εξίσου μη «συμφιλιωτικό» και δεν θα χωράνε τα λόγια του 29χρονου εκτελεσμένου τις 3 Απριλίου 1948 Μήτσου Γεωργαντά που ακολουθούν;

«Είμαι περήφανος που σαν μέλος του κόμματος, κράτησα ψηλά τη σημαία του. Βαδίζω προς το εκτελεστικό απόσπασμα και βροντοφωνάζω: Ζήτω το ηρωικό ΚΚΕ! Ζήτω η Εθνική Αντίσταση! Εύχομαι να είμαι ο τελευταίος που βαδίζω προς το μαρτυρικό δρόμο του Λαζαρέτου. Γεια σας αδέρφια».

Σταθείτε λοιπόν, όσο μπορεί να σας είναι εφικτό, στο ύψος του μεγαλείου τους, των περιστάσεων, κυρία περιφερειάρχη και κυρία δήμαρχε. Έχετε δηλώσει ότι θα υπηρετείτε την αλήθεια και τους πολίτες χωρίς κομματικές παρωπίδες. Ιδού το Λαζαρέτο, ιδού και το πήδημα!

Λυπούμαστε, αλλά δεν μπορούμε να το σβήσουμε απ' τον χάρτη, δεν μπορούμε να το βυθίσουμε, για να μην το βλέπετε!

Αν σας αδικούμε αποδείξτε το με το απαραίτητο έργο. Από αύριο κιόλας, αν όχι από σήμερα. Με δική σας πρωτοβουλία. Με έργο. Είναι πολύ πιο αξιοπρεπές απ' το να συρθείτε σ' αυτό απ' την πίεση του λαού. Θέλουμε να ελπίζουμε πως η κοινή λογική και η ευθύνη σας ως πρώτων πολιτών των Ιονίων Νήσων και της Κέρκυρας τελικά θα πρυτανεύσουν, θα υπερισχύσουν.

Θα 'ρθει μετά και η ώρα να γίνουν πράξη, όπως αξίζει, λόγια ενός προηγούμενου δημάρχου της Κέρκυρας που δεν έγιναν ακόμη πραγματικότητα, ό,τι κι αν έχετε σκοπό να

κάνετε εσείς που ούτε το κενοτάφιο των αγωνιστών δεν φροντίζετε στοιχειωδώς, ενώ συμμετέχετε σε τρισάγια και δοξολογείτε κάθε λογής συνυπεύθυνους για πάθη του ελληνικού λαού.

Ο λαός μας δεν έχει ανεξόφλητα «γραμμάτια» σε Εστεμμένους του πλούτου!

Έχει «γραμμάτια» απόδοσης τιμής μόνο στους άξιους γιους του!

Πρέπει «το μνημείο στο Λαζαρέτο να έχει τόση μεγαλοπρέπεια, που να είναι ορατό από ολόκληρη την πόλη, τις ακτές και το πέλαγός της», δίκαια είχε πει το 1998 ο μη κομμουνιστής δήμαρχος Χρύσανθος Σαρλής!

Θα φροντίσουμε.

Θα γίνει κι αυτό πραγματικότητα.

Ντάλα μεσημέρι!

* Το εικαστικό έργο στην κορυφή του θέματος είναι δημιουργία του καλλιτέχνη Γιώργου Μικάλεφ γι' αυτές ειδικά τις γραμμές.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΟΡΦΙΑΤΗΣ

.....